

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Olof Österberg
1133.

FRÅN
ORDNAR
OCH
SAMQVÄM
AF
OCCA

STOCKHOLM
WILHELM BILLE
I DISTRIBUTION

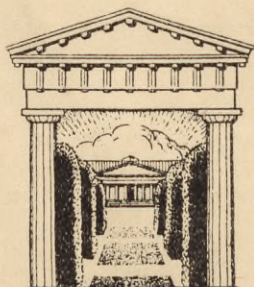

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
UMEA

Östergren

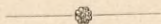
15623

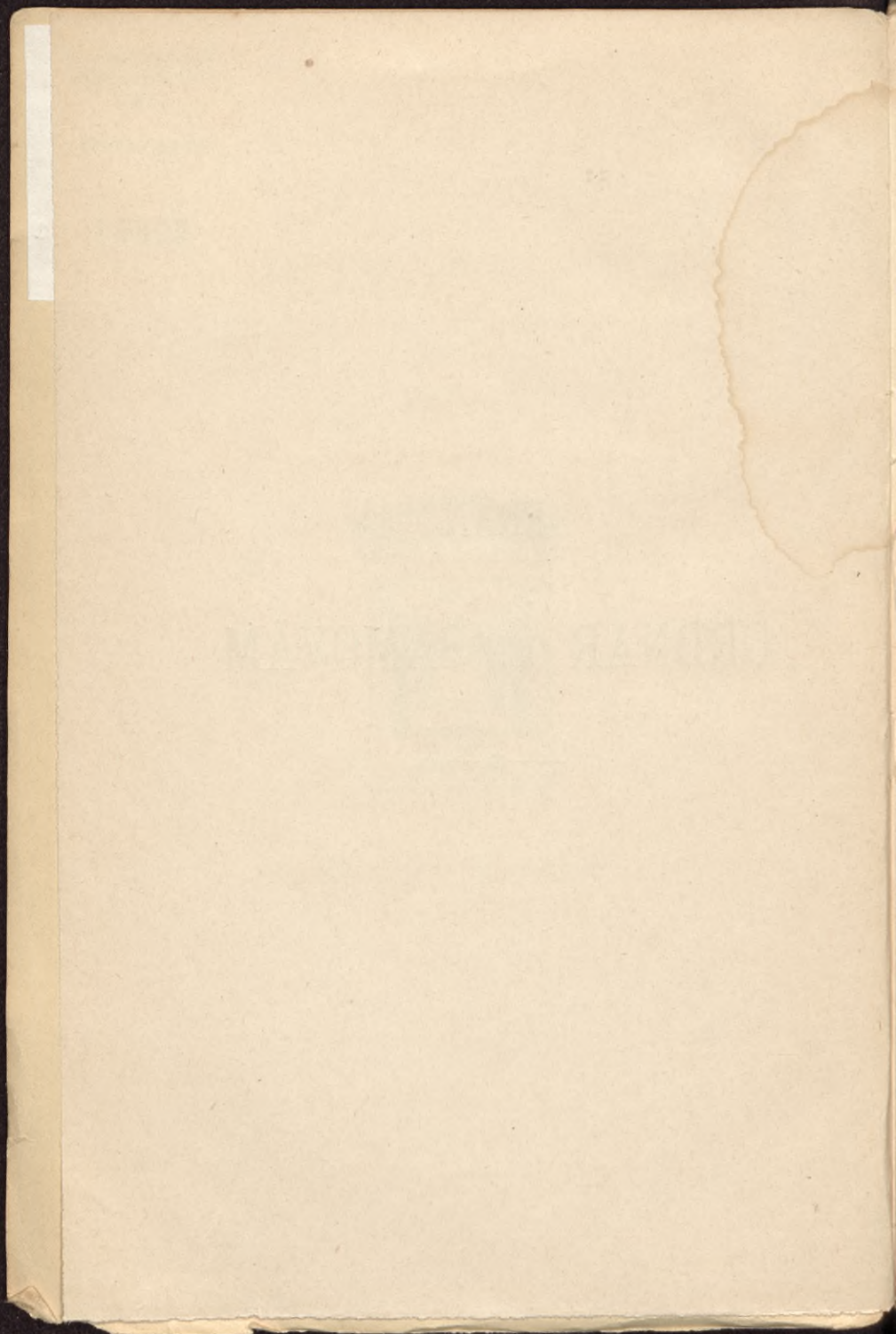
A. 1. 35.

EX LIBRIS
OLOF ÖSTERGREN

FRÅN
ORDNAR OCH SAMQVÄM

FRÅN
ORDNAR OCH SAMQVÄM

AF

CCA
(Oscar Strandberg)

——
STOCKHOLM
WILHELM BILLE
I DISTRIBUTION

PRINCE DE SARDINIE

STOCKHOLM, GERANDTS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG, 1887.

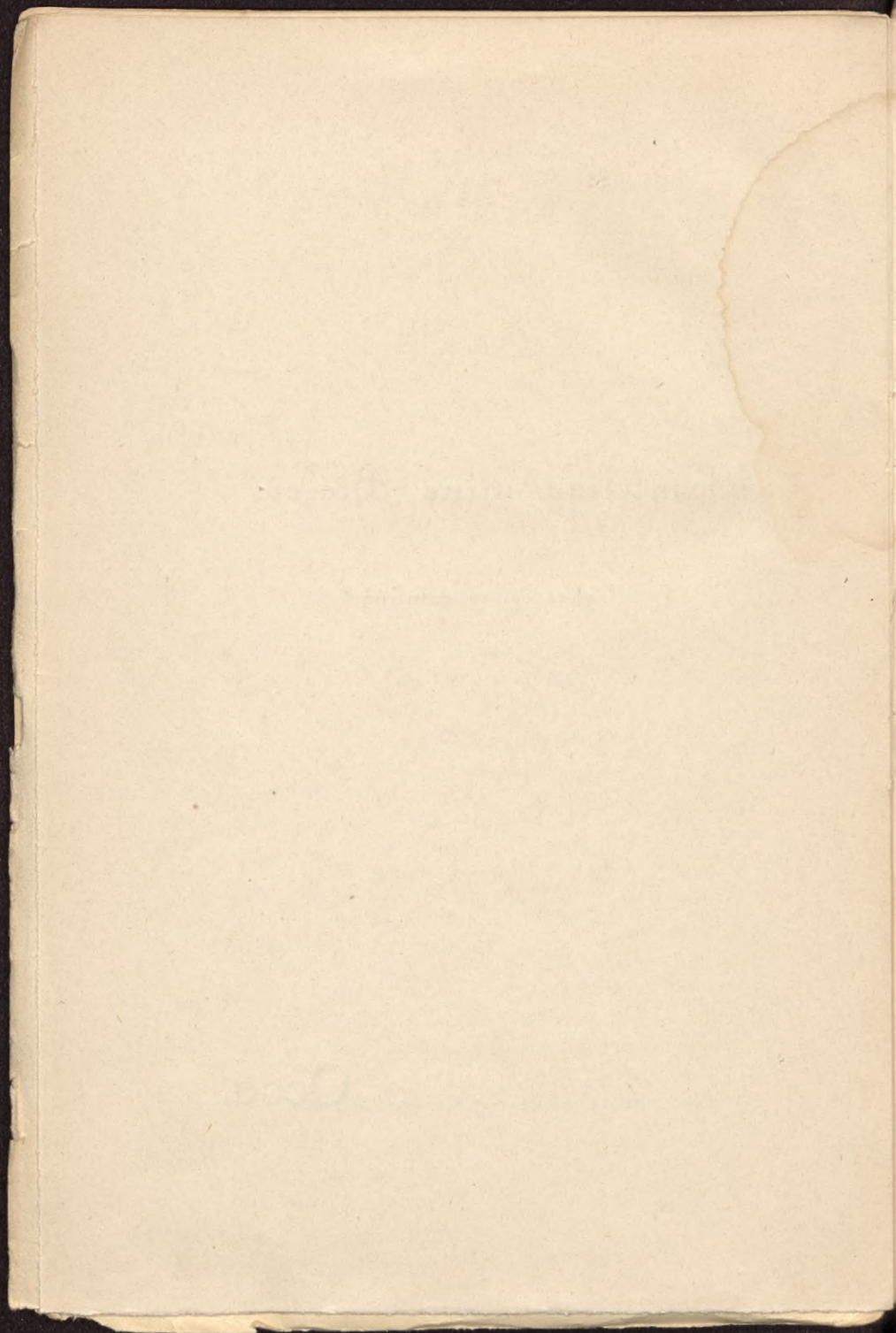
»Samtelige mine Bröder»

tillegnas denna samling

af

Occa.

INNEHÅLL.

	Sid.
För sångens glada vänner (1868)	1
På Carlsdagen, hos boktryckaren C. E. Ö. (1870)	7
Vid ostronkalas (1874)	11
Skämtet (P. B. 1878)	14
En äkta Brikollist (1878)	18
Glädjen (P. B. 1878)	22
En vårmorgon (W6 1879)	26
Skål för Par Brikoll (1880)	30
För Sången i Brikoll (1880)	34
Vid »Femte kompaniets» minnesfest (1880)	38
Vid Mårtens gås (P. B. (1880)	47
Kring hålen (S. G. 1880)	50
Visa (S. G. 1881)	52
Vårens glädje (S. G. 1881).....	54
En vän (W6 1881)	57
Tomtebo-lycka (1882)	61
Pianisten (S. G. 1883).....	65
Trosskusken (G. G. af W6 1884)	68
Visa vid Elfkarleö-färden (W6 1884)	70
Revue d. 31 December 1884	84
Högtidstal i Par Brikoll, Barbaradagen 1885	93

En mager visa. (Föredragen af skådesp. W. Åbjörnson W6 1884)	110
Å tjenstens vägnar (P. B. 1886)	113
Till Wille på Ången (S. G. 1886).....	116
Strömsborg (W6 1886).....	120
Till finska studentsångkören »M. M.» vid festen å Hassel- backen den 18 Juni 1886	125
Till amiralitetskammarrådet och kommandören Per Olof Bäckström, stormästare i Par Brikoll	131
Till sjökapt. R. W., när han blef förlofvad	138
Calle Wetterlind (En göteborgshistoria; W6 1887)	141
Som tjänsteman (P. B. 1887)	146
Vårluft (W6 1887)	148

För sångens glada vänner.

I all ödmjukhet jag frågar,
Om jag Er besvära vågar
Med att höra på en stund;
Men jag tycker: glad är dagen,
Maten nyss har tystat magen,
Männe icke då är lagen:
»Skämtet göre nu sin rund!»

Låt mig för mitt minne ställa
(Och låt skålen slutligt gälla)
Denna tropp så lefnadsglad!
Säkert ibland Eder finnes
Ingen, som är så till sinnes,
Att han inte gerna minnes
Dessa sångarvänners rad!

»Turcos», »nachspiels-direktören»
Och vår custos ibland chören,
»Glad som fogeln» ständigt var;
Men jag ser ännu de blickar,
Fruktansvärda, som han skickar,
Om man uti tempo klickar
Eller alltför »forte» ta'r.

»Sne» han ofta kom till sängen,
Men det hände också mången
Annan, som förut »tog ton».
Timbren var dock jemt densamma;
Supa kunde han — och glamma,
Sände suckar till sin mamma;
Alltid tog han dock reson.

Ser ni sedan Wicke, vänner,
Hur han står och bröstet spänner
Ut och med sin bas drar till!
Roligt se den »trogna själen»,
Hur han trampar takt med hälen
Och ta'r på sig alla felen,
Om ej någon annan vill.

»Myran» stoppar sina händer
Uti byxorna och sänder
Sina klara toner ut.
Om han sig i sången dummar,
På mustascherna han tummar,
Dricker punsch, på magen trummar,
Ler — och tänker: »Das war gut!»

Sejerström, »secure» på noten,
Musikalisk ner i foten,
Super som en första bas.
Sjunger och gestikulerar,
Håller tal och deklamerar;
På viol han excellerar;
Faller ofta i extas.

Men nu kommer något »viktigt» —
Det är Bremer! — Mycket riktigt!
Jovialisk, — godt humör.
Se nu hur den glada »focken»
Fattar skjörtena på rocken,
Vränger, svänger på sig och en
Piruett med benen gör.

»Nachspiel», punsch och vackra sånger
Väcka ingen »bondis»-ånger,
Blefve han ock dervid »sne».
Håller ut, så långt det räcker,
Ända till dess dagen bräcker.
Glada gosse, du är läcker!
»Comment votre porte-monnaie?»

»Tysken» med sitt skarpa öra
Lyssnar, om han kan få höra
Något »gruff» i stämmorna.
För fiskal man plägar skälla'n;
Texten kan han mycket sällan;
Sjunger, — pratar dessemellan;
Blinkar mycket, super bra.

Bilden utaf sans och måtta,
— Söderström — kom klockan åtta
Helt ordentligt hvarje gång;
Hade alltid egen stämma,
Som han lärde in der hemma
Och lät ej af »fiss» sig skrämma,
När det förekom i sång.

Lille Hagberg, tyst och sluten,
Med en styf tenor i truten
Kunde äfven lifvad bli'.
Och då måste hvar'en skratta
Åt hans visor, för besatta,
Och, fast stundom svår att fatta
Åt hans Wermlands-poesi.

Westerlund i forna tider
Kom, fast han kom sent omsider;
Sist han lyste och försvann.
Deremot Wahlin var nog en,
Som var sångarskaran trogen,
Utom när han var i skogen;
Derför, länge lefve han!

Lindholm, vän af huslig lycka,
Tyckte inte om att swycka;
Han gick hem i rättan tid.
Öström gjorde sammaledes,
När han nå'ngång var tillstädes;
Fåfängt om hans sällskap bedes:
»Jag går hem» — det blir dervid!

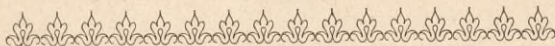

Pianisten Sjögren hade
 I sin makt att få den glade
 Sångarskaran dansande;
 Det var inte godt att spjerna
 Mot musiken, — och hur gerna
 Hade man med någon tärna
 Velat svänga om och le!

Roligt var det ock att se er,
 Trenne gossar, med pinze-nezer:
 Björnbom, Boman, Joachim!
 Med quartetter en försåg oss,
 En högst sällan kom ihåg oss,
 En -- nej ta' mig tusan hakar
 Jag får fatt i något rim.

Ja, Er skål då, allesamman!
 Tack för sång och skämt och gamman,
 Lefnadsfriske sångartropp!
 Länge nog mitt sinne gläder
 Sig — och lifligt minnes Eder!
 Skålamento! Tack och heder!
 »Höjest löft» — — och botten opp!!!

På Carls-dagen

hos boktryckaren C. E. Ö.

Jag tar till den gamla frasen,
Som i rappet utnött är,
Att jag »sporra vill pegasen»
Och det tillgår just så här!
Ingen nu väl neka lär,
Om jag ber Er: fatten glasen!

Meningen dermed, go' vänner,
Är helt säkert ganska klar,
Litet hvar den nogsamt känner,
Ty den är ju uppenbar:
Värden, som sin namnsdag har,
Vare helsad här bland männer!

Ingen må väl det bestrida,
Att han är en hedersman!
Lumpenhet kan han ej lida,
Fast han lumpen skatta kan;
Ja, den varan är, minsann
Vår Carl Eriks svaga sida.

Förr med Behrling, kompanjonen,
Stod han i sitt tryckeri;
Tryckte böcker åt nationen,
Men den tiden är förbi;
Nu har statsekonomi
I hans själ bestigit tronen!

Skyddssystemet högt han prisar,
Det har han i dagen lagt;
Emot utländskt kram han visar
Ett förfärligt stort förakt.
Men han sällan »nej» har sagt
Emot viner, när han spisar!

Något i Carl Eriks anda
Är: »fly fagra kvinnors garn!»
Han är nöjd, när han får blanda
Virakorten på Nyqvarn;
Och jag tror hans enda barn
Är hans kära »Allehanda»!

Dock vill jag ej honom klandra,
Att han ej med ring är prydd!
Ensam lär han väl få vandra,
Ty hans ungdom är nu flydd,
Men betänk dock hvilket »skydd»
De ju kunnat ge hvarandra!

Nej, nu gjorde jag det felet,
Att jag inte höll min trut!
Tull-lagstiftningen är skälet
Till dispyter utan slut;
Sägs en motsatt tanke ut,
Gubbar! då blir lif i spelet!

Annars är han lugn och stilla
Och vill alla menskor väl;
Öfverheten tycks han gilla,
Allrämest i »kejsarspel»
Och syns aldrig mer vid gräl
Vensternäfvens kraft förspilla!

Ja, må ingen tvist nu spira
Upp ur detta friska lag,
Utan må vi glada fira
Vår Carl Eriks hedersdag
Och ta' nya friska tag
I vår préférence och vira!

Först dock, låt oss honom »trycka»,
Något, som man säkert får,
Ty, hvad alla måste tycka,
Han den saken väl förstår.
Skål! Lef ännu många år!
Klang! Vi dricka för din lycka!!

Vid ostronkalas.

En ostra är ett kostligt djur,
Som djupt i hafvets botten dväljes;
Den sluten är till sin natur,
Åtminstone det så förtäljes.

Han säkert är en penningkarl, —
Jag derpå nästan ger mig fanken, —
Ty uti alla sina da'r
Han skött affärens på banken.

Uti sitt eget hus han bor;
Visst är der något klent med ljuset,
Men komfortabelt hvad jag tror,
Och vattenledning finns i huset.

Också man säga kan med skäl
Som så, att på det hela taget
Trifs ostran i sitt hem rätt väl
Och lefver ständigt högst indraget.

Men menniskan blef aldrig nöjd,
Dess smakbegär blef ej »utsupet»;
Ifrån sin njutningslystnads höjd
Hon vågade sig ut på djupet;

Hon bräckte sönder ostrans skal,
Fast hårdt och starkt af ålderdomen;
Ej aktande på djurets qual
Hon krossar det (hur godt!) mot gomen!

Det är visst blott en liten bit,
Besvärligt ock att bryta låset,
Men ostran är en favorit,
När fråga är att smörja kråset!

Rätt eget är, fast allmänt känt,
Och sanning med, till punkt och pricka:
Fast vatten är dess element,
Det fordrar likväl vin att dricka!

För lagbrott vet man väl sin lott:
Att frihet emot fängsel byta;
Men inte är väl det ett brott
Att sans façon en ostra bryta?

Hvad brutet är försonas bör,
Och ostran unnar jag den lotten,
Då, mäklarn likt, ett slut jag gör
Och dricker ostrans skål i botten!

1874.

Skämtet.

I detta lag, bland desse mine bröder,
Helt säkert passar ämnet för min sång,
Ty uti hvarje bröst förvisso glöder
En känsla, varm och kraftig på en gång,
För en utaf de skatter glädjen bjöd Er,
Då den från himlen gjorde hit sitt språng:
För skämtet, — denna glädjens gudagåfva,
Som jag i denna enkla sång vill lofva.

Här finnes ingen bland oss, vill jag våga,
Som rynkar pannan åt ett harmlöst skämt.
Vi alla känna nog samt dess förmåga
Att vidga sinnet, när det är beklämdt;
Hur det, när dystra tankar genomtåga
Vår hjerna, — genast dem på flykten skrämt,
Och lär oss att se ljusare all världen
Och lär oss att bli bättre med på färden!

Se, skämtet är liksom en eldig krydda
På hvardagslifvets platta husmanskost;
Det lyfter taket i den ringes hydda
Och står vid den förnöjdes dörr på post;
Det är den olja, som kan hjertat skydda
Mot egennyttans frät-begifna rost;
Det är för själn hvad syret är för lifvet,
En lifsluft, utaf glädjens gudom gifvet.

När med den lilla skämtar kära mamma,
Strax dansar löjet kring dess rosenmund,
Och gråten glöms för glädjen med detsamma.
Hvem har ej märkt, bland ungdomens förbund
När fråga är om skämta och att glamma,
Hur timmen flyktar som en kort sekund?
Se åldringen, som skämtar, — se, hur dragen
Då lifvas, som af solsken vinterdagen!

Ve den, som jemt med dystra blickar stirrar
Omkring sig på den väg, han vandrar fram;
Som lik en fredlös genom lifvet irrar
Och ständigt synes lika allvarsam;
Som tror att sunda vettet man förvirrar,
Om man är med en stund vid skämt och glam;
Han vet ej, att ett skämt trifs godt vid plogen,
Att ystra ränniln lifvar dystra skogen!

Hvad batar rikedomen eller rangen
 Om lynnet ändå ständigt hänger tungt?
 Hvad är för värde väl i penningklangen,
 Mot klang af skratt från sinne, friskt och ungt?
 Hvad är väl hela lipande falangen
 Af »väckta» mot en glad? — jag frågar lugnt. —
 Nej, ned med dysterhetens bleka spöke,
 Du friska skämt, dig frode och föröke!

Och nu en skål för skämtet! Må det trifvas
 På dessa rum, bland denna brödrakrets!
 Må af dess stråle våra sinnen lifvas,
 Men icke bländas, när den mot oss sätts.
 Och för att inga sår deraf må gifvas,
 Så lindom vänskaps bomull kring dess spets!
 För skämtet i Brikoll, för själn i kroppen,
 Vi tömma våra glas till sista droppen!

P. B. 1878.

En äkta Brikollist.

En äkta Brikollist! Se der
Ett ämne för min sång;
Måhända något djerft det är,
Men pröfvom på en gång!
Om bilden ej blir riktigt klar,
(Det fruktar jag förvisst),
En sak dock syns mig uppenbar
Att öfverseende ju har
En äkta Brikollist.

Hans yttre — nej, det gagnar ej,
Att derom orda nu,
Ty af hans glada konterfej,
Finns tusen typer ju!
Det kan jag likvisst säga Er:
Hans uppsyn är ej trist;
En öppen blick, en mun som ler,
Finns jemt tillreds, hvarhelst man ser
En äkta Brikollist.

Han älskar ordning vid kalas,
Det är hans första bud!
Med ordning tömmer han sitt glas —
Och helst vid sångens ljud.
Väl högljudd gamman blifva må,
Han skyr dock hvarje tvist;
Hans ysterhet blir aldrig rå,
Tvedrägtens smitta kan ej nå
En äkta Brikollist.

I munterhetens friska luft
Han andas fritt och lätt;
Han parar glädje med förnuft
Och skämtsamhet med vett;
Om trumpenheten intrång vill,
Han ger den ingen frist;
Den hexan lemnar han ej still,
Med löjets lans då stöter till
En äkta Brikollist!

Han kämpar stolt på egen mark
Mot mörkrets lömska makt.
Han hyllar skaldens ord: »Stå stark
Du ljusets riddarvakt!»
Den styrka, som i sanning bor
Och än ej muskeln mist,
Är dock — än våldets mera stor,
Och på den styrkan alltid tror
En äkta Brikollist!

För vänskap och förtroende
Hans varma hjerta slår,
Och än en känsla, boende
Deri, i dagen går!
Det känslan är för fattigman,
Som lider nöd och brist:
Den arme ofta lindring fann,
Ty hjälper gör, så godt han kan,
En äkta Brikollist!

När så hans olja brunnit slut,
Och han skall dö en gång,
Och veken tärs och slocknar ut,
Skänk honom då en sång!
Det är hvad mest han älskat har,
Den egne honom sist:
Stå blott en stund vid grafven kvar
Och sjung en sång om hur han var
En äkta Brikollist!

Glädjen.

För glädjen sjunger jag en sång i qväll;
Finns någon här, som vill en skål den neka?
Finns någon, som ett ögonblick kan tveka
Att tömma remmarn med ett lifvadt »hell»?
Nej, — här är glädjen såsom stamgäst bofast
Och skall förvisso ständigt bli oss trofast!

Vår tid är ond, man ofta klagas hör,
Och jorden målas ut som syndens rike, —
Men så den ledsnes tunga högljudt skrike;
På hvad han säger mycket prutas bör.
Som falsk hans hemska skildring månde gälla,
Så länge icke tömd är glädjens källa;

Och den, dess bättre, sent nog sinar ut:
Den matas jemt af lifvets friska flöden;
Af den vi svalkas under alla öden
Från lifvets början ända till dess slut!
Den friskar opp det lif, som börjar torka
Och ger oss kraft, när vi ej längre orka!

Du ledsnadens figur, säg hur det känns
Att blott i sorgens svarta jordmän gräfvä?
Vet du: att vara glad, det är att lefva,
Att dyster gå, — är blott en existens!
Misslyckadt är ditt lif, om ej du unnar
Den milda glädjen le kring menskomunnar!

Du mödans dotter, prisa glädjens skatt,
Som säkert ofta stundens strömoln skingrar.
Den skänkte nerv och kraft åt flitens fingrar,
När vid ditt arbete du jägtad satt!
Du skall dock lyckan nå en gång i tiden,
Om glädjen blir din bundsförvandt i striden!

Du yngling, som på verdens tröskel står
Och färdig är på allvar leken börja,
Ej gagnar dig att gråtmild stå och sörja,
Om det i början litet knaggligt går:
Låt glädjen vandra arm i arm med fliten,
Då går du framåt och då stärks krediten!

Man nappar efter lyckans mantelflik
Och sätter rikedom som högsta lycka.
Nåväl, men hvarför ej så gerna tycka:
Att vara glad, det är att vara rik?
Då har man ju helt enkelt lyckan fången,
Och har den kanske säkrare än mången!

Tro ej att glädjen flyktar från oss bort
När ungdomen ej längre hos oss finnes;
Så länge man är ung och frisk till sinnes,
Och hjertat ej har blifvit kallt och torrt,
Trifs glädjen väl ännu att hos oss gästa
Och vara, som den bör, vår vän, — vår bästa!

Här ibland oss har glädjen fått sitt rum
(Inslaget i Brikolleriets väfnad!)
Och må den ständigt hos oss finna trefnad
Och sätta »spets» på detta fluidum,
Hvarmed vi helsa första hedersgästen
På gammalt ärbart sätt, — med »stora gesten»!

P. B. 1878.

En vårmorgon.

Nu är det vår. — Naturens sångarskara
Med liffig kör dess ankomst ger tillkänna,
Och genom luften klinga toner klara.
Hvi skulle icke jag också få vara
En ringa sångare en stund som denna?

Jo, låt mig nu få slippa ut ur buren
Som fogeln frigjord ifrån tvång och galler!
Låt mig få vandra kring uti naturen
Och helsa på den gamle, käre furen,
Förr än han för en klyftig yxa faller.

Så långt jag minnes, har han stått i skogen
Invid granitmur'n nära vikens vatten
I alla väder vresig, seg, men trogen;
Nu synes han dock något öfvermogen,
Och säkert stundar snart den »långa natten».

Jag satte mig invid hans fot och tryckte
Min varma kind intill den svala barken,
Tills mina ögon tyngda, snart sig lykte,
Jag vet ej, om jag sof, nog af jag tyckte
En sakta hviskning ljuda öfver marken.

Det var en susning genom furens grenar,
Fast som en menskoröst dess toner ljödo;
Hvad vill den gamle, tänkte jag, hvad menar
Han med sitt språk till blommor, gräs och stenar?
Men hör hans ord, som mig att lyssna bjödo:

»Förr än du lyckas att mig öfvermanna
Du menniska, som allt åt dig vill vinna,
Jag några ord dig säger, — några sanna,
Med hvilka meningen ej är att banna,
Men hvilka uti lugn du må besinna!

»Du af naturens barn kan mycket lära,
Om än du är i skapelsen »en krona»,
Hur högt du än din panna månde bära,
Och hur du månde tala om en ära,
Som har så mycket, mycket att försona!

»Se der en källa! Se dess klara flöden,
Som utan anspråk sina skatter skänka!
Du hopar dina skatter intill döden,
Och om du någongång vill lindra nöden,
Du om din vackra handling högt vill tänka.

»Se huru fogeln högt mot skyn sig svingar,
Och huru fri han sig med rätta tycker!
Om frihet nog din sång så ståtligt klingar,
Men dock du låter binda dina vingar
Och märker ej den tyngd, som på dig trycker.

»Se myran vid min fot, — se hur hon stretar
Till ett gemensamt hem, den kära stacken!
För egen vinning nog du tyst arbetar,
Men om till allmänt värf ett strå du flätar,
Så vet du merendels att tigga tacken!

»Se blomman, som af skönhet härligt strålar,
Hur mild och blyg hon emot ljuset blickar!
Om dig en fågring gifs, — du fåfång prålar
Samt — icke nöjd — med konstens hjälp dig målar
Och som en narr — så egenkär — dig skickar!

»Jag gläds åt lifvet på mitt gömda ställe
 Invid granitmur'n nära vikens vatten,
 Ty jag har nog till lifvets uppehälle,
 Och nöjd jag står — en gammal bräcklig sälle —
 I tålig väntan på den »långa natten»!

»Om menniskan ändå» — men orden dogo
 Helt plötsligt, och jag andra röster hörde
 Från några män, som genom skogen drogo;
 De mot min kära fura vägen togo,
 Och så dess sista mening skonlöst störde.

Jag såg hur yxans egg mot solen blänkte,
 Och ryste för min stackars furas öde;
 En smärtsam tafla mig granitmur'n skänkte,
 Då stålet djupt i furans stam sig sänkte,
 Och snart min vän befann sig bland de döde.

Men medan huggen öfver trakten klungo,
 Jag tänkte på, hur äfven förr det hände,
 Att medan sanningsord ur bröstet sprungo,
 De råa krafter dem till tystnad tvungo.
 Skall så det blifva intill världens ände?

Skål för Par Brikoll.

Om jag vänder mig till Eder,
Brikollister, — gamla, unga
Och en enkel visa qväder,
Kort och klen till innehåll,
Säkert I mig ej förmenen
Att den vid kalaset sjunga,
Men i stället Er förenen
Om en skål för Par Brikoll!

Eljest är just tiden icke
Så, att den till sång kan mana,
Ty omkring oss, hvart vi blicke,
Möta oss bekymrens troll;
Men här bjuda vi dem spetsen
Under skämtets bjerta fana,
Och vi tränga dem ur kretsen
Af vårt glada Par Brikoll!

När man slutat dagens äflan
Uti lifvets villervalla,
Der man nappar, under täflan,
Efter lyckans mantelfäll,
Känns det skönt att ryggen vända
Åt det yttre, lumpna, kalla
Och sig sluta till det kända
Vänskapsfulla Par Brikoll!

Ja, när vinterqvällen tänder
Sina stjerne-myrriader
Eller när med starka händer
Himlen skakar på sitt såll,
Då man kommer gladt tillstädes,
Kallad af vår »milde fader»,
Och man skämtar och man glädes
För en stund i Par Brikoll!

Lifvet utan något nöje
— Friskt det vare, men dock sansadt —
Är som munnen utan löje,
Och dess värde blifver noll!
Den som glädjen ej besjälär
Och ej kring dess majstång dansat,
Är ett kryp, som bara krälar
Och ej passar Par Brikoll;

Nu på remmarne vi höje
Sedan dem i botten tömma
För vårt friska glada nöje,
Som ej vet af något moll!
Sångare, nu muntert stämman
Tonerna, att friskt de strömma,
Och en hvar hjälp till med klämman:
Länge lefve Par Brikoll!

För Sången i Brikoll.

Vi höja och tömma i qväll ett glas
För sången i Par Brikoll
Och helsa med glädje tenor och bas,
Som lifvat i korus så månget kalas
Med sånger i dur och moll!
Den enkla hyllning, Ni af oss få,
Hör ibland gengåfvor till de små,
Men derfor må ingen oss dömma,
Ty handen är varm ändå.

Hur väl den klingar din vackra sång,
Du lifvande friska chör!
Du kunde förvisso med ädelt tvång
Förmå oss att sitta här natten lång
Och få vårt bästa gehör;
Ty när tenorernas klang af metall
Sig blanda med basarnes vattenfall,
Då blir man varm och kan glömma,
Att verlden stundom är kall.

Vi hört dig sjunga med lif och lust
På Barbaras hedersdag
De sånger, som sugit sin mærg och must
Ur Brikolleriets väsen just
Och ständigt ha nytt behag.
Då har du skänkt i af ditt bästa vin
Och öppnat på gafvel ditt gyllene skrin,
Der tonernas skatter sig gömma:
Rytmen och harmonien!

Vi hört dig sjunga på minnets fest,
När glädjen sitt sorgflor bar,
Då för vår stämning passade bäst,
Att saknaden var vår förnämste gäst,
Och allvar vår prydnad var.
Hur sannt du tolkade känslans halt,
Den fick af dig sin rätta gestalt,
Ty toner, så glada, som ömma,
De kunna berätta allt!

Vi hört dig sjunga vid sångarns byst
I Djurgårdsekarnes skygd!
Den sången är dock »ej blot till lyst»
Och mången nog tänkte, som stod der tyst
Att sjunga är ock en dygd!
Ja, liksom sommarens dagg faller ner,
Och friskhet åt markens plantor ger,
Så verka de toner, som strömma
Ur sången, på oss och på — Er!

Så bjud dina häfvor i vänners rund,
»Stå stark» än i många år;
Och skänk vårt åt glädjen bestämde förbund
Ännu mången festlig och angenäm stund;
Blif nu och för alltid vår!
Ditt rykte för sångkonst ständigt behåll
Och fyll, som du hittills gjort, din roll,
Thy vilja vi bägarne tömma
För sången i Par Brikoll!

P. B. 1880.

Vid »Femte kompaniets» minnesfest.

Hvi träffas här i festligt lag
En skara vuxne män i dag,
Och hvem är hedersgästen?
Hvarför står redo bräddfylld bål
Och hvad är väl för ändamål
Med hela denna festen?
Jo, minnet, som med älskvärdt nit
Beständigt vakar, kallat hit
Af forna femte kompaniet
Den öfverblifna resten.

Ja, fastän upplöst längese'n,
Den lefver, synes det, dock än,
Den gamla friska »femman»!
De sånger, som vårt sinne gladt,
Bevisa äfven nogsam, att
Den ej förlorat stämman,
Fast den, på gammal krigsmans sed,
Har dragit sig i ro och fred
Från fältmarsch och från jägarked
Tillbaks på eget hemman!

Dock var en tid — hvem mins ej den? —
Då inom desse mogne män
Fanns ynglings eld och låga;
Då sinnet spratt af ungdomsmod
Och stormande det unga blod
I ådern rann med råga;
När ropet ljöd: »ett vapen tag
Och öfva dig för stridens dag!»
Hvem ville icke — du och jag —
Då pröfva sin förmåga?

Så sökte ungdom ungdom opp,
Och snart der stod en samlad tropp
Af livvets friska gossar,
En flock med spänstighet uti:
Det blef ett kärnfullt kompani,
Som ingen möda krossar.
På jägarkedja drog det fram
I dæld och dike, sol och dam,
På äng, i skog, på bergets kam,
På branter, fält och mossar.

Hvem minnes ej vår öfningstid
Och alla mödorna dervid,
Förrän vi hållning vunno?
Vår rast med mat och skämt och språng
Och marscherna med munter sång,
Då kind och hjerta brunno!
Konserterna med »vald» publik,
Vår defilerung med musik,
Och fanan med sin blåa flik
Och vänskapen, vi funno;

Och färderna till land och stad,
Vårt lägerlif, vår kyrkparad
Och samqväm utan ände;
Målskjutningen, der »säker hand»
Af »säkert öga» hjälpt — ibland
Med »tecken» återvände;
Vår La'gårdsgärde-karnaval,
Vår alltid glada vinterbal,
Och August Blanche med sina tal,
Som lågade och tände!

Då se vi chefen — Ekgren — trygg,
Alvarlig, lugn och rak i rygg,
Men alltid ung bland unga!
Exempel inom kompaniet
För punktlighet och flädfritt nit
Vid uppdrag än så tunga.
Vid Kaggeholm han åt oss vanns:
Det kompani må blifva hans,
Som lika bra kan tråda dans,
Som göra marsch och sjunga!

Vi se svartmuskige Hedin
Med manlig och energisk mine
Bland sångarne i tétén;
Att sjunga var hans hela lif;
Det var hans ädla tidsfördrif
Att underlätta fjäten!
Wahlin — korp'ral och ordningsträl,
Se'n vice-chef — vi minnas väl
Och Nyholm säker kropp och själ,
Må icke bli förgäten!

Och Svensson, Ferdinand — korp'ral,
Sjelf »vittnade» att han ej stal
Ens en minut från pligten;
Han var en flitig skarpskytt, han,
Och hjälpte marketenterskan
Att minska packnings-vigten;
På Sanna pannan högt han bar,
— Det Annas kaffepanna var! —
Om hjertat brann — dock aldrig har
För henne han gjort bikten.

Hvem mins ej Ekvall med sitt hår,
Som uti långa ringlar slår
Från mössomjordad hjessa?
I »hufvudsak» han allt såg fritt,
Han vurmade för mössors snitt
Och bytte ofta dessa.
Stattlander, gamle hurrabas,
Än hörs din stojande extas!
Wallén — af en beskedlig race —
Ses sin bastuba pressa.

Svalander, lefnadsfriske slarf,
Af Herren matad som en sparf,
Bar witzar jemt på tungan.
När fråga var om ystert skämt,
Då såg man dig på post alltjemt
I upptågsrika klungan.
Och Löfving, då re'n något satt,
Beständigt syntes full — med skratt
Och Klintberg se'n — en verklig skatt —
Dref B-kornett med lungan.

Och länge Carlson — hedersman,
Hvem tror du väl dig glömma kan,
Fastän du vandrat hädan?
Vid karnaval du sjöng och drack
Och log i Christy minstrels-frack,
Kärnpojke då och sedan!
Vid flygeln oersättlig du,
Ty längden — den fanns inne ju!
O, vore han ibland oss nu,
Det skulle säkert gläda'n!

Perséus, som en sann artist,
Fann lifvet aldrig tugnt och trist,
Var med om allting galet!
Än lefver kvar på Tyresö
Hos alla — både man och mö —
Det vidtberömda talet,
Då bönder han med häpnad slog,
Och sin publik med storm han tog;
Se'n inom nattrocken sig drog
Som musslan inom skalet!

Och Lindberg se'n med friskt humör,
Förträfflig som grotesk-dansör,
Må för vårt minne stanna!
En anekdot för hvarje rast,
— Förrådet likväl aldrig brast! —
Och alla voro sanna.
Så Fredrikson med älskvärd mine,
Fruentimmerskarl af bara hin,
Och sist trumslagar Laurin,
Som — hur han slog — knep Anna.

Visst är ännu ej rullan tömd,
Den ej är nämnd, är dock ej glömd,
Der han går fram sin bana;
När ödet fält sin bajonett,
En del har tagit till reträtt
Och ryggen vändt sin fana;
En del fått rast för allan tid
Från språngmarsch, stormningar och strid,
Och öfver dem vi stilla frid
I denna stund må mana!

Så stå vi här som mogne män
Och minnas under glädje än
Det lifvande besväret.
Ej mer så hurtigt benen gå,
Och våra pojkar profva få
Urvuxna bandoläret.
Man åldrats — är ej mer sig lik —
Måhända blott på minnen rik,
Och ser det grina från sin spik —
Med rostigt gap — geväret!

Men aldrig ångrar man de da'r,
Då man en lifvad skarpskytt var,
Ej heller vi dem glömma!
De skänkt oss minnen af den art,
Som gifver blodet större fart:
En skatt, väl värd att gömma;
Och nu, kamrater, viljen I
Hvarandra än en gång stå bi,
Så: för vårt Femte Kompani
En minnets skål vi tömma!

Vid Mårtens gås.

Förlåt mig för hvad nu jag gör,
Men sedan grundligt vi smort kråsen,
Det vore kanske som sig bör
Att föreslå en skål för gåsen!

Från landet kom han, stor och fet,
Och som en luns han gick och välte;
Men lika säkert är dock det,
Att han har varit dagens hjelte.

Man påstår han är slö och dum!
Jag likväl tviflar på den saken,
Ty mins: på Capitolium
Han visade, att han var vaken.

Och se'n, som död, han äfven lär
Sjelf jäfva det der dumma pratet;
Jag undrar just, om »dum» han är,
När stekt han kommer in på fatet!

För öfrigt må han häcklas jemt,
Hvad angår honom väl den »chosen»;
Han är sig lik: det är bestämdt
Som när man vatten slår på gåsen.

När man kläckt fram ett dumt poem,
Och publikum ger det tillkänna,
Så är förklaringen beqväm:
Då skyller man på gåsens penna.

Det är en sanning i min sats;
Att aldrig sysslar han med pressen.
Visst ankorna få der sin plats,
Men ingalunda nå'nsin gässen.

Men nu jag kort gör min process
Och frågar: vill Ni skålen dricka?
Blir svaret »ja», så svara »yes»,
Så stämmer det till punkt och pricka!

P. B. 1880.

Kring bålen.

När bålen med sitt stora Cyclops-öga
Så vänligt skådar upp emot det höga
Med tårad, men dock glädjedrucken blick;
När goda vänner, unga eller gamla,
Kring denna nöjets medelpunkt sig samla
Med glada känslor och i ordnadt skick;
När vänskap nickar takt, då sången ljuder
Och varmhändt sina rika håfvor bjuder,
Ej må man efter stundens mening famla,
Men sundt och klart den fatta: »njut och drick»!

Må härifrån allt lumpet utestängas,
Men portarna med muntert jubel sprängas
Till glädjens arsenal, att den blir vår!
Der väpnom oss med skämtets lätta lansar,
Omgjordom oss med goda lynnets pansar,
Mot hvilket ondskan ingenting förmår!
Sätt högt mot kifvet, splitet eller kölden
Den skyddande, varmsmida vänskaps-skölden;
Sjung se'n med fröjd, så länge lifvet dansar,
Din segersång, du unga tropp! Gutår!

S. G. 1880.

Visa.

Väl må vi sjunga så go' vänner:
V' Att den är bra, vår lilla krets,
Der glädjen finnes jemt tillreds
Och der man ingen »herre» känner!
Här finns ej fjesk, ej kryp, ej tvång
Och därför klingar friskt vår sång
Bland glada S. G.-gossar!

Om utomkring oss missljud höras,
Hit nå dess vågor icke fram;
Vårt friska skämt, vårt muntra glam
Få ej af sådan främpling störas!
Vår drägt skall skrämma sådan gäst,
Ty endrägt bärs och passar bäst
Bland glada S. G.-gossar!

Ja, som en ring vår krets vi tänka
Af vänskap smidd — en bra metall —
Och som en sten infattad skall
Deri den friska glädjen blänka!
För slik klenod, hvem tveka kan
Att tömma hornet som en man
Bland glada S. G.-gossar?

S. G. 1881.

Vårens glädje.

Nu slutad är den långa vinterns dvala,
Och våren spritter full af lif och saft;
Uti naturen tusen stämmor tala
Med samma harmoni, som jemt de haft;
Den lösta böljans barm sig börjar häfva,
Hvad, som synts dödt, begynner åter lefva
Och solen, arla opp, men sen att dala,
Åt allt ger färg och fägring, form och kraft!

Hvar finns så torrt och kallt ett menskohjerta,
Att det ej då kan känna ädel fröjd?
Hvar finns så bitter och så djup en smärta
Att ej en lindring deruti blir röjd?
Hvar finns den menniska, som motstå mäktar
En ljusblå himmel, vårens milda fläftar,
Dess blomsterskrud med doft och färger bjerta,
Och icke kan en stund sig känna nöjd?

Förvisso ingenstädes! Våren bringar
Oemotståndligt glädjen i vårt bröst;
Med sällsam trollmakt smärtan den betvingar
Och skänker åt den sorgsne hopp och tröst.
Hell denna gåfva — glädjen — som han bjuder!
Hör huru den kring all naturen ljuder;
Vet, att den gifver våra tankar vingar
Och sångens ljusa klangfärg åt vår röst!

Och ingenting förmår den heller hämma,
Der den med gudakraft sig bryter fram;
Den talar till din själ med ljufvig stämma,
Och du förstår det bud, som du förnam:
Du låter sjelfviskhetens tankar döfvas
Och klandrets alltid vakna sinne söfvas;
Missnöjet skall han med sitt löje skrämma
Och bringa afunds snåla blick på skam.

Hell denna glädje, som vår skål vi egna
Med hejdlös fröjd till glasets sista tår!
Må vi den länge och med omsorg hägna,
Att i vår täppa säker rot den slår!
Må den ock så sin moder våren härma,
Att den bland vänner lysa må och värma
Och låta åt de arme manna regna,
Då är den sann, — då är den också vår!

S. G. 1881.

En vän.

Det är rätt märkligt, om vi eftersinna,
Hvad menniskan har många slags behof,
För att på detta klot tillfreds sig finna
Och att för ledsnaden ej bli ett rof;
Förutom mat och dryck och litet kläder
Och värme, ljus och luft och soligt väder,
Artiklar, som jag nämner blott som prof,
Finns något mera, som vårt sinne gläder
Och som man, litet hvar, vill hafva än
I alla åldrar, — nemligen en vän!

Verldsborgarn, som helt nyligen sett dagen
Bekymrar sig ej mycket om vår verd;
Han lyder blott befallningen från magen
Och ger åt sömnens gud en väldig gärd.
Men snart han fordrar mer än kroppslig föda
Och vill sin tid med lek och joller döda,
Hvartill han af »en vän» vill blifva lärd;
Och första vännen får mång' timma öda
Med prat om »tummetott» och »slickepott»,
Med sagor, sång och mycket smått och godt!

Så kommer man i skolan bland kamrater,
Och merendels man söker fatt en vän,
Söm man bekrigar först med tennsoldater,
Men sluter fred med lika fort igen;
En vän, en vapenbror, vid hvilkens sida
Man i ett snöbollskrig får tappert strida
Och med en kittslig kria hjelpa se'n;
En vän, som känna kan sitt hjerta svida
För Robinson, — men äfven fröjdas kan,
När man i lek och kamp blir förste man!

Och ynglingen, som börjar luftslott bygga
Vid tanken på ett efterlängtadt mål,
Till någon vän vill han sig gerna trygga,
Till en, som på hans planer höra tål;
När han om »Henne» älskar gå och svärma
Och än ej törs sig till den sköna närma,
Han med en vän vill dricka hennes skål!
Han måste dela med af hjertats värma,
Ty det är fullt deraf och sprängas vill,
Om ej en vän han anförtror sig till.

Den mogna mannen, som har fullt att sköta
Med detta lifvets praktiska bestyr,
Vill likväl stundom en god vän få möta,
Fast många skilda pligter honom bryr;
Man tanken vidgar och man sinnet lättar,
Om fröjd och sorg man för en vän berättar,
Och mången gång bekymret fjerran flyr!
Som Tor med väldig hand drap mörkrets jättar
Ger vänskap död åt ledsnads leda tropp,
När den med surögd min vill träda opp!

Och gubben, bräcklig nu och hvit i håren,
Hvars låga, sparsamt närd, ses lysa matt,
Som tänker på de många flydda åren,
Men glömt allt, som hans sinne fordom gladt;
Se till, att vid hans sida måtte finnas
Ett stöd, en vän, som hjälper honom minnas,
Att dagen strålat, innan det blef natt;
Då skall åt lifvet än en tid han vinnas
Och kunna säga lugnt åt Döden se'n:
Kom, låt mig följa dig, min siste vän!

V6 1881.

Tomtebo-lycka.

I aldra största enkelhet
En liten skål ännu
För en — som jag helt säkert vet —
Vän till de unga tu!
För dem vi redan glasen tömt
Till sista droppan ur;
Nu kommer skålen, som vi gömt:
Nu är det Tomtens tur.

Visst är vår tid i tanken fri
Och bortlagdt mycket skrock;
På troll och spöken tro ej vi,
Men tro på tomten dock,
Som rör vid hvarje liten sak
Och lägger sig i allt!
Ack, utan den ett praktgemak
Bli'r mörkt och tomt och kallt.

När kärlek bygger makars bo
Och allt tillredo står,
En Tomte slår sig ock till ro
I en af hemmets vrår:
Der vaktar han med skarpsynt blick
Och följer deras steg,
Ser till, att allt har stil och skick,
Der de gå fram sin väg.

Han flätar trefnads trådar in
I lilla fruns bestyr,
Så att de ske med glädtigt sinn'
Och tiden hastigt flyr;
När mannen från sitt arbet' vänt
Till hemmet, glad och nöjd,
Har Tomten hvilans lampa tändt
Och myser full af fröjd!

Han manar på att lindra nöd
Och gör din känsla vek;
Han färgar barnets kind så röd
Och fröjdas åt dess lek;
Han kryddar kosten på ditt bord
Och gör din hand så varm;
Han lägger tilltro i ditt ord
Och friden i din barm!

Om sorgens engel plötsligt står
I hemmets lugna krets
Och gifver hugg och hjertesår,
Är Tomten strax tillreds;
Han hviskar tröst och tystar knot,
Han läkemedel vet,
Men hur han lyckas gifva bot,
Det är hans hemlighet.

Så för en vän han anses må,
En verklig hjertevän,
Och må han trifvas i sin vrå
Och aldrig lemna den!
Hvad namn han bär, ej känner man
Och aldrig veta får,
Men »hemmets lycka» kallas han;
Er Tomtes skål! Gutår!

(1882.)

Pianisten.

Han föddes uti Basel om våren fyrtifem,
— Musikföreningen var egare till huset —
Och märkligt för hans framtid var redan detta hem,
Ty uti flygeln skådade han ljuset.

Hans fader egde skeppshvarf och var i yrket flink;
Han spelade klaver, men aldrig raffel,
Och när han byggde fartyg, så byggde han på klink
En gästfri själ med ständigt öppen taffel.

Då var det »frisches Leben» och stämningen var glad,
Men sägas må till heder för personen,
Att aldrig han tangerat en alltför skojfrisk grad
Och öfverskridit gräns för goda tonen.

Nej, den uppfostran pojken blef hugnad med var sträng,
Och bas — det var en dagligdags förrättning;
Då kändes det som fadern presterat »quatre-mains»,
Så våldsam var hans touche och fingersättning.

När fadern dog han ärfde, men ärfde ingenting
Mer än ett sinne, som musiken gläder,
Och pojken var en slyngel, som ville skala kring
På gatorna i sina mollskinskläder.

Vid dessa löpningar han röjer dock sin race,
Nu spårar man den gryende talangen:
Ett kraftigt anslag gör han mot andras fönsterglas,
Blott för att njuta af den vackra klangen;

Och då han greps i kragen att straffas för sin bragd,
Han sökte ständigt drilla sig, man sade,
Fastän han stundom syntes så durig och försagd,
Som om han redan streck på halsen hade.

För sina galna upptåg fick han dock snart förakt;
En paus blef det nu i hans register,
Och återstæld från odygd han börjar visa takt,
Blir högstämd och notabel bland artister.

Tongifvande han är nu och varit längese'n;
Hvad önskar han väl mera? Jo, blott detta:
Att på den plats, der en gång han gömmer sina ben,
Hans vänner må ett kors som tecken sätta!

S. G. 1888.

Trosskusken.

Att man som trosskusk är en viktig karl,
Kan den begripa, som förstår att fatta,
Ty finns det tross, men ingen kusk man har,
Så sättes hela gardet på det glatta.

Se, när kapten på qväll'n vill läger slå,
Se'n hela dagen han har gnott kring fältet,
Så är det trosskusken han ropar på:
»Kör hit min lilla snälla vän med tältet!»

Vid en batalj han visserligen får
Dra' sig tillbaks till några säkra ställen,
Men när det skjuts, han intresserad står:
Han brukar alltid glädja sig åt smällen!

Genral'n må leda striden som en man
Och suga äran, liksom vattnet svampen,
Trosskusken är dock inte sämre han,
Ty på sitt sätt han också styrer kampen.

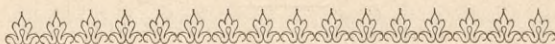
Men lugn och oförarglig är han dock:
Om dagen strålar klar, om den är mulen,
Han sitter rak i ryggen på sin bock
Och fröjdar sig, liksom ett barn, åt hjulen.

Att stiga uti rangen är hans dröm;
»En knapp i västen» är hans glädje äfven
Och ropar någon åt'en ordet töm,
Så tänker han på tömmen uti näfven;

Men ser han då uti sin hand ett glas,
Så känner han, hur ovant bra han har det
Och ropar sitt »kör sta!» med full extas
Och: länge, länge lefve »Gamla Gardet»!

Visa vid Elfkarleöfärden.

En visa öfver färden
Allt till Elfkarleö
Jag diktat — och här är den,
Att minnet ej må dö.
Jag har den gjort i förväg,
Ty se'n blir inte tid,
Och på en sådan körväg
Får man ej sitta vid.

Uti en mäklarhjerna
Idén till färden kläckts,
Och ingen tycktes spjerna
Emot förslag, som väckts;
Naturligt leddes tanken
På jernvägsresa då,
Ty man passerar banken
Och vexlar träffar på.

Och så beslöts gemensamt
Att repa om ett tåg,
Att starka könet ensamt
Elfkarleö besåg;
Det svaga får man sörja,
Till dess man kommer fram,
Förgäfves också spörja
Man får: »où est la femme?»

Hvad skäl man har för resan,
Det kanske frågas tör?
Att få frisk luft för näsan,
För själen friskt humör!
I öfrigt bland motiver
För detta tidsfördrif
Det viktigaste blifver
Dock ett — lokomotiv.

Torrskaffning skulle skaffas
Och dertill litet vått,
Ty gommen skulle straffas
För vinterns alla brott;
»Blott smörgås» det kan kallas
Oefterrättligt sätt;
Ens mål skall vara allas
Och rätt skall vara rätt!

Vi skulle fria vara
Från alla sorters band;
Vi skulle skåda bara
Ett tecken: hand i hand.
Att så bli degraderad,
Hur treffigt kännes det,
Ty så blir proklamerad
En ädel jemnlikhet!

Och ångan den är oppe
På morgonqvisten re'n,
Och den skall få på moppe,
Som visar sig för sen.
Kanhända en och annan
Är oklar af en dust,
Men en är klar i pannan,
Det är vår ånghäst just!

Och den skall — vill jag mena —
Fast hjulbent, fort oss dra;
Vi råka ut för skena,
Men det skall nog gå bra!
Fast ej standar och fana
På färden följa få
Vi gladt gå fram vår bana
Emot vårt mål ändå!

Och mod vi oss förvärfva
Fast spaka, som små lamm,
Ty när man skådar Jerfva,
Så kommer modet fram.
Om mulna sinnet hotar
I bröstet ta' sitt bo,
Vi samla glädjens rotar
Till strids vid Rotebro.

Och lilla pluntan gnager
Så illa mot ens kropp
Och derföre man drager
Vid Wäsby korken opp;
Den svala morgonvinden
Ger kinden ingen färg,
För att få ros på kinden
En skål för Rosersberg!

Än är — det är det värsta —
Så långt till frukostdags:
En nick man ger åt Märsta,
Der fordom åt och dracks;
Vid Knifsta blir man bjuden
Om man så vill, på — egg,
Men egg, som tar i huden
Och skrapar bort ens skägg.

»Och så när vid Bergsbrunna
De första skotten gå,
Så låtom oss förkunna,
Att som en man vi stå;»
Vi blicka öfver slätten,
Der fordom kampen stod,
Den nya, frida ätten
Har blott en ånghäst god!

Upsala vill oss fresta
Med sina friska don,
Vi älska dock vår nästa,
Vår kära — matstation.
På Flustret kanske svärmas,
Och kanske »Rullan» går;
Vi till det Gamla närmas,
Det Nya afsked får.

Det må med skäl man säga,
Att denna tid är krass,
Då den kan gå tillväga
Som vi, så här, »en masse»:
På högen, hvori Odin
Till evig hvila gick,
Nu ljuder blott melodien
Inbördes: ät och drick!

På hög, der vintern snögar
Och sommarn blommor ger,
Nu ligga stora högar
Af smörgåsmat med mer;
Det är ju rent frenetiskt,
Hvad hädelse deri,
Och fast det är på — ätiskt,
Det saknar poesi.

Dock väl, att man sig bättrar,
Och som en frigjord slaf
Den tunga prosans fjettrar
Så hugstor skakar af:
Ur krumma hornet, lyftadt
Och fylt med mustigt mjöd,
Man dricker, se'n man dryftat
Om allt hvad vänskap bjöd!

Och se'n man väl fått äta
Och dricka, far man fort;
En ny cigarr vid Vreta
Har ingen skada gjort.
Vattholma — namnets mening
Kan tydas hur man vill;
En goodtemplar-förening
Här kanske finnes till!

Och kanske också händel-
sevis man träffar på
Invid stationen Wendel
Ett annat nutids-skrå:
Jag supponerar bara,
Att »väckta» der man fann,
Ty der skall det väl vara
Omvändelse, minsann!

Nog mången bland oss finnes
Som kan historier, — men
Kanhända inte minnes
Stort af historien:
På Örbyhus satt fången
Erik den fjortonde,
Men deraf från waggongen
Var det ej stort att se.

Och »snoa» går och skakar
Ens arma kropp alltjemt,
Och hur man än sig makar
Det smakar trä bestämdt.
Tre ting ju äro vissa
En gammal sägen är;
Nu skall man ut och gissa:
Hvar är man ungefär?

Man Tobo har passerat,
Och Tierp kommer se'n,
Allt hvad man inkasserat
Man gifvit ut igen.
Nu skulle fogel passa
Med vin af ädelt slag!
Vid Orrskog finns i massa
Rar stek, — var god och tag!

Snart axlarne gå varma
På rörlig materiel;
Nu äro vi vid Marma,
Och det var allt för väl!
När man är värst i knipan
Och kan af ömhet dö,
Då signalerar pipan:
Hui — för Elfkarleö!

Hur skönt det känns i kroppen
Att kunna rätad bli,
Och dito hufvudknoppen
Att åter vara fri.
Man kryper ut ur båsen,
Och lif och lemmar sträcks,
Man tänker på smörgåsen,
Och lifvet återväcks.

Först skall man se på fallet,
Ifall man ej är dum;
Och hänförd utaf svallet
Blir sjelfva blicken skum;
Det ryter och det rasar
»I fallets stund» med dån,
Som hundra tusen basar,
Ja, inte långt ifrån!

Man står der — rädd att falla
Och tycker sig en — nors;
Det kan man riktigt kalla
Att komma fram »par force»;
Dalelfven, elfvalödig,
En riktig jättemas,
Kan kallas öfverflödig,
Beror på hur det ta's!

Ja, nu är målet hunnet
Som färden hit oss bjöd;
Hur herrligt — fast vi funnit
Det vatten var och bröd.
Ja, fängslande kan vara,
Att fritt få andas ut.
Var helsad, glada skara,
Nu är min visa slut!

W6 1884.

Revue d. 31 Dec. 1884.

Du gamla hederliga åtti'fyra,
Som sjunkit nu i evighetens haf,
För din skull vill jag knäppa på min lyra
Och sätta Pegasus i sakta traf.

På mycket har du bjudit menskligheten,
På godt och ondt, som alltid följas åt,
Du ammat har båd' glädjen och förtreten
Och lemnat märken på din snabba stråt.

Bland dina minnen vill jag några nämna,
— För alla räcker ej mitt papper till! —
I stilla glömska vill jag andra lemna,
Och nu en kort revue jag göra vill:

En sommargäst vid väderlek sig fäster
Och tycker ej om regn vid landtlig fest;
Den gångne sommarn var för sommargäster,
Med fästet ständigt klart — helt enkelt bäst!

Och skörden se'n för både folk och fänad
Gaf korn i rågadt mått det vete vi;
Visst blir en del deraf i pannan renad,
Men det ger öppen blick och klar esprit!

En fråga — brännande — som lifligt dryftats,
— Likbränningen — var man ej liknöjd för;
Men då för ugn åt »hundra tusen» syftats,
Blir man måhända bränd, förrän man dör.

På ångkök L. O. Smith ej lät oss vänta.
Arbetarn snart på det kan blifva mätt,
Ty der, bland annat, bjuds väl lagad ränta,
Och då kan också Smithen få sin rätt!

Så äfven »W6» lade ut ett giller
I form af »grill» för vänner af god kost,
Men kostnaden blef stor och skapte griller,
Affärn gick sönder, — den blef tärđ af rost!

Vår kungliga teater, uppspelt, tänkte
På anslag lik en annan vagabond;
När det ej lyckades, dess vänner skänkte
Hvad den behöfde, nämligen en fond.

Den mindre — ladan — vandrat sina färde
Och ett palats man i dess ställe ser;
Man lemnat förre egarn i sitt värde,
Och det är stort, ty han vill jemt »ha' mer».

Vår vackra Djurgård var på väg att smyckas
Med något utmärkt uti — ladustil;
Att byggherrn går till grunden, kan väl tyckas,
Men dermed blir ej Djurgården gentil.

Ett litet öfningskrig vi haft i Skåne,
Der gardet sårades af en skribent.
Totalt förmörkad blef vår gamle måne,
Men syntes snart som om det aldrig händt.

Två elefanter — en vid Esplanaden
Och en i Tivoli — oss äran gjort;
Man får »ta' in» hos den, som finns i staden,
Den andre intog sjelf — ett quantum stort.

Lacave med spanska viner har oss frestat;
Han vinner, när han tappar, slår ej fel;
Pianokungen Rubinstein oss gästet,
Han vinner också, men det är på spel.

Professor Bishop kom, och var på vippen
Att, fastän svag, hvarenda själ rå på,
Och när till »Sällskapet» han gjorde trippen
Var han ej värnlös, men så god som två!

Och österrikare i Strömparterren
I röda byxor gjort musik af hin;
En lifvad trupp »sortirte, kleine Herren»,
Som fått kurage och lefnadslust från — Wien.

Allmänna meningen för »venstern» varit,
Då trottoir-rätt man har dryftat om;
Ett regn af maskar genom luften farit,
Men ingen vet hvad krokväg regnet kom!

En af de hetaste bland dagens frågor
I vintras var: välgörenhetsbazar.
Norrbro alltjemt har en bazar i — vågor,
Välgerning vore, om den hädan far!

Och Stockholms nya sim- och badinrättning
Som kärngen emot strömmen säker står;
Der kan man friskas upp med bad och tvättning,
Och kaffe finns, när man från sumpen går.

En piga haft mani att svälja nålar,
Den stackarn kände sig som stucken jemt.
På Holmqvist-festen tömdes många skålar
Och »lite ris» han fick, men blott på skämt.

För Tua ha vi svärmat; Holberg firats
Snart sagdt i Nordens hvarje hål och vrå;
I »Cerevisia» med maldryck svirats;
Svampvännerna ha ropat: »svampen på»!

Och Aftonbladet sjelfmant nedsatt priset,
Väl »liberalt» man nu det kalla må;
Det kan förklaras endast på det viset,
Att det fått hjerta i sig, som slår på!

Federationen kommit hop och sqvallrat
Emellanåt och lagt om dygd sig vinn;
Hur konstföreningen bland taflor gallrat,
Kom »Enkan Ladulås» ändå derin.

Det gick på sned med riksdagsmannavalet,
Ty allehandakrångel hade skett;
Så blir det ofta uti längden gålet,
Liksom med mycket annat — har man sett!

I qvinnofrågan diskuterats mycket,
Och mycket vunnits af det svaga kön:
Vid ett och tjugo år bestämmer tycket
Ej pappa mer, om friarn får sin lön.

Förslag ha gjorts till nya namn på gator;
Att namnen korta få, man haft försorg;
Maria väntar på sin elevator,
Och qvinnan färdigt bygga vill Carlsborg.

Besparingar man vill i embetsverken
På lack och papper, segelgarn och ved,
Poststyrelsen har gett oss nya märken
Och ganska märkligt satt sitt porto ned.

Turnyren frodats bakpå våra damer;
De troget följa ett af Skriftens bud.
Och »Figaro» än schackrar med reklamer,
Tills den går raka vägen hän till Gud.

I Upsala man firat karnavalen
Med dålig punsch och yster ungdomsfröjd;
På »Tyskans» torn en dag blef tuppen galen
Och måste ner igen ifrån sin höjd.

Upplysningen på La'gårdslandet tog sig:
I sjelfva tornet blef elektriskt ljus.
Professor Robert trollade och drog sig
Tillbaka i sitt eget »gröna hus».

»Det röda skenet» synats bar i vester;
Högt öfver Norges fasta fjell det brann!
Vår länge Liss här mottogs med protester,
Då han i Svenska folkets namn »gick an».

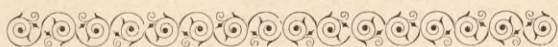
Hvar sedlig människa för giftas fasar,
För sådant kan man blifva illa stämd!
Ej underligt det är, om kyrkan rasar,
Då den alltjemt blir knuffad, stött och klämd!

»La gracieuse» än qvinnans lif förljufvar
Med högre lyftning, bättre form och skick.
Från England kommo trenne sedeltjufvar,
Men den som inte kom, det var — Judie!

»Akej» från Drottningholm till staden simmat,
Ack, ej han mer än ära vann derpå!
Nu har på åttifyran nog jag rimmat,
Fast frisk den säkert hölle sig ändå!

Och nu, du hederliga åtti'fyra,
Som sjunkit ned i evighetens haf,
Jag vill som Figaro mig »genomsyra»
Af tacksamhet för allt hvad godt du gaf!

Högtidstal i Par Brikoll på Barbara-
dagen 1885.

Motto: Måtta.

 Apollo, du som råder
Öfver snillets konst att sjunga,
Och som fyller skaldens åder,
Då den sina vill till sist,
Stärk den svaghet, som nu låder
Vid mitt sinne och min tunga,
Se en liten stund i nåder
Till en stackars Brikollist!

Hvardagslifvets torra kaka
Låt mig för en gång få slippa;
Gerna vill jag ock försaka
Prosans ölost, fadd och ljum.
Bjud mig i din tjänst att vaka,
Bjud mig af ditt ljus en knippa,
Bjud mig slutligen att smaka
Ljuffigt, ljuffigt fluidum!

Då skall jag helt visst förnimma,
Huru ådran åter sväller,
Och att skämta och att rimma
Kraft mig säkert gifvas skall;
Kanske då i festlig timma,
När belöningen det gäller,
Skall en slant i handen glimma
Utaf »bättre gul metall»!

* * *

»För mycket och för litet skämmer allt.»
Det är ett ordspråk, som min gamla farmor
På tungan bar och höll på »mit Gewalt»,
Och hvilket borde huggas in i marmor.

Det fins ej dygd, som genom öfverdrift
Ej blifver fel, — så konstigt än det låter:
För mycket bittermandel blir förgift,
För mycket söt — blir kräkemedel åter,

För mycken ordning blir pedanteri,
För mycken munterhet blir skrän kanhända,
För mycken styrka blir det våld uti,
För stor förtrolighet kan leda tända,

För mycken nykterhet, — ja, ja, hvem vet
Om den ger glädje i palats och stugor?
Jag tror, att lifvets stora hemlighet
Är den att kunna hålla »lagom flugor».

Och likagodt, hvem har väl ej ibland
Till någon öfverdrift sig låtit fresta
Och af en liten låga gjort en brand?
Det har händt mig — det hända kan den bästa;

Men intet ondt, ej medför något godt,
Det klarligt blef bevisadt sista gången,
Och att jag nu en minnesbeta fått,
Skall jag berätta er i denna sången.

Natten var till »tjugusju» framskriden,
Då jag hem från P. B:s nachspiel vände:
Der jag pokulerat hela tiden,
Och en smula säll jag nu mig kände,
Ty jag bröder fått förutan ände.

Bore var i synen grym och bister,
Som en korporal mot en beväring;
Men när man bland glada Brikollister
Fått båd' andlig och lekamlig näring,
Man ej lätt sin goda värme mister.

Jag bogserades af tvenne bröder
 På den rangliga och hala stråten;
 Väl de bodde begge två på Söder,
 Men de gáfvo Södermalm på båten,
 Och mot Norr gick trion, helt belåten,

Ty jag hade sagt: »I hemmet vinkar
 Än en bågare med mustig mumma.
 Kom med mej — ty när en stund man sinkar,
 Håller man ihop — tre man in summa;
 Följ ni efter — jag i téten linkar»!

Sagdt och gjordt: i mörka trappor trefva
 Trenne lefnadsglada Bacchi gossar;
 Och hur bra de för sin uppkomst sträfva,
 Visar dem cigarrens fyr, som blossar,
 Hindrande, att sin »gallion» man krossar.

Lampan tändes — skenet ej bedrager —
 Glasen bilda lifvakt kring en flaska,
 Vinet kolkar, vänskap ordet tager,
 Sånger klinga, fuktas skall en's aska,
 Till dess natten öfvergått i dager.

Då — när sinnet högst på glädjens tinnar
Strålande såg efter lyckans vinning,
— Stundom nykter man den ej besinnar —
Då — en susning kändes vid min tinning,
Och mig svek hvartenda grand besinning;

Och jag föll — kanhända under bordet
Stupfull, redlös på det gamla viset,
Tror ni det, I bröder? — Skam, som tror det!
Nej, jag sväfvade till Paradiset,
Eller hvart det var — se, det är ordet!

Jag befann mig liggande bland tufvor
Af smaragd-gräs och små blyga sippor,
Ofvan sväfvade en svärm af dufvor,
Kring mig stodo rosor, hela knippor,
Bort i fonden skogbevuxna klippor.

Från en springbrunns klara stråle stänkte
Millioner perlor kring i gräset;
På den nära sjön små vågor blänkte,
Och ett svanepar sam kring vid näset,
Men hör på, hvad mest mig tjusning skänkte:

Ofver mig sig reste hög och kraftig,
Stolt en ek af jättedimensioner,
Kring hvars stam en ranka, frisk och saftig,
Slingrade sig upp uti festoner,
Och ur kronan ljödo kända toner.

Trenne grenar ut från stammen sköto,
Kraftiga, fast ålderns bild de röjde;
Tusen qvistar utur dem sig bröto
Och med liffull växtlighet sig höjde,
Så att de till ett sig sammanslöto.

Men hvar är jag? ändtligen jag sporde
För mig sjelf, betagen af de scener,
Som mig länge se'n förstummad gjorde;
Blodet rusade i mina vener;
Här, jag tänkte, endast bo sirener!

Plötsligt stod nu framför mig en qvinna,
Högrest, fyllig, som en »yppig ticka»,
Oförderfvad, hvad jag kunde finna,
Som en mogen, men ej skördad flicka,
Med en blick, som kunde segrar vinna.

»Var välkommen till mitt Glädjerike
Och var du liksom ett barn i huset;
Dig jag känner, du har många like,
Som från jorden och det simpla ruset
Kommer på en stund till mig och ljuset.»

»Du är Brikollist; du, liksom alla,
Låt dig från måttan en gång fresta
Och du låtit sinnet öfversvalla;
Men var lugn — här hvila ut — och gästa
Moster Barbara, som ni mig kalla.»

»Jag är mild och vill dig därför skona
Ifrån ansvar för hvad du har brutit,
Och med lätthet kan du allt försona.
Du berätta skall, se'n ro du njutit,
Huru året har hos er förflutit.»

»Under eken sitta vi förtroligt
— Jag den kallar P. B., som du anar —
Här är vederqvickande, ej soligt;
Börja nu, din moster dig förmanar,
Herre Bacchus, hvad det skall bli roligt!»

»Ack, kära Moster, som du vill, jag qväder
En visa om det snart nu flydda år;
Och börjar jag, som vanligt, om vårt väder,
Helt visst en slipprig bana jag beträder,
Ty vedervärdigt det för minnet står.»

»Det regnat flera tusen millimeter,
Se'n våren sent omsider till oss kom;
Vår landtman lidit alla slags förtreter,
Och öfverflödande ger svårigheter,
Det kunna alla vara ense om.»

»Norrström, fastän den skummar, skall nu stämmas,
Den är för trång, dess aflopp allt för små,
Och Mälarns annekteringslust skall hämmas,
Ty »Sparris»-land få inte öfversvämmas;
En bäck man stämmer bättre än en å.»

»Herr Stockholm fattat ett beslut — oryggligt,
Att såsom storstad ståta efterhand;
Att bygga väl och vackert är väl hyggligt,
Men ingalunda deremot uppbyggligt
Att bygga, så det rasar ock ibland!»

»Två kyrkor spira upp mot skyn och täfla,
Om hvem som närmast skall till himlen nå;
Maria-hissen skall bland skrefvor skräfta
Och riktigt superfin och »tusan-djeffa»
Skall blifva Berns' salongs-krog N:o 2.»

»Vårt Nordiska Museum vinster hopar;
Dess vinterfest gaf ej i pungen minst;
Hazelius far landet kring och sopar.
»Hvad lycklig lott!» den lycklige nog ropar,
Som tar vid dragningen dess högsta vinst.»

»Det lefver ännu lifligt för vårt minne,
Hvad vi i Humlegården fingo se;
En öfverraskning för båd' syn och sinne:
I fjorton dar stod der en stod i linne,
Men på den femtonde stod der Linné.»

»På Hasselbacken fjäderfän utställes;
Helt flygtigt var väl uppehållet der,
Men eggelsen var väckt, och domar fälles
Så, att de största fä'na vedergäldes,
Och flax ej hjälpte till belöning här.»

»En nordisk skyttefest på La'gårdsgärdet
Hit samlade en skara, full af kraft.
Hvem hade väl som skytt det största värdet?
Ho vann der? frågas, jo, Hovander är det,
Som säkrast' hand och öga hade haft.»

»Man erhöll gratis gyttjebad på fältet,
Afrifning fick man också på sitt skinn,
Ty fint, men naggande så bra, var bältet
Af ståltråd, som gick rundt kring stora tältet,
Dit referenterna ej sluppo in.»

»Furstinnan Pignatelli, vidt utskriken,
På Mosebacke ingen lager vann;
Plåtslagar-pojkar, starka i kritiken,
I Strömparterren klipte af musiken,
Och det har kostat plåtar det, min sann!»

»Herr Reinholds bagare ej ville smaka
Den husmanskost, som husbond' gästfritt gaf,
Och gäfvo sig i väg från tråg och kaka.
Vår Vanadis kom deremot till baka,
Men krinolinen hördes aldrig af.»

»I Småland har Justitia sökt hämnas:
Man underskattat några knyflar blott;
För snille-foster borde de dock nämnas,
Och hedersmännen åt sitt värde lemnas,
Se'n de på pannan nu sitt märke fått.»

»I Tivoli ha bisonoxar visat
Sin dragningskraft på homo sapiens;
För samma egenskap man äfven prisat
»Der blaue Wolff», fastän han gerna spisat
Båd' hull och hår på »vännerna» med ens.»

»Teatrarne ha bjudit oss på gäster
Af prima kvalitet från skilda håll:
Från Södern Rossi kom, och Brun från Vester,
Och van der Osten drog mot Norr. De fester
Beredt oss hvar och en i roll på roll.»

»De visat både i mimik och gester,
Hur konsten blifva kan en verklig makt;
De möttes icke alls utaf protester,
Ej ens utaf en »Monsieur de l'orchestre»,
Som mol-tyst satt, men miste all sin takt.»

»Konsert vi haft af Upsala-studenter;
 Med skälmskt behag oss Tua lätt betvang;
 När Pachmann spelte, rördes knappt tangenter;
 Hos Rubinstein fanns kraft; fru Popper-Menter
 Är ensam stor, med bihang blir — man bang.»

»I målarkonst har utstälts mångt och mycket;
 En konstnär måne är, en annan sol;
 Hvad som är bäst beror, förstås, på tycket,
 Men nog var Kronbergs »David» skönsta smycket,
 Och nog har »Strömkarl'n» spelt en skral viol.»

»Här varit möten — ofta två i stöten —
 Ibland med mat och dryck, ibland med bön.
 Frälsnings-armén har oupphörligt möten;
 Hvem kan förstå dem? Hvem kan knäcka nöten?
 Man vet ej säkert ens dess rätta kön!»

»Om Boltzius märkeliga ting berättas:
 Han under gör och öfver alla går;
 Dock bör hans fromhet ej i fråga sättas:
 Hur vänligt, att, då sjelf han duktigt svettras,
 Han vill se nakna sina klipta fär!»

»Med Ni-reformen gick det knappt ett jota,
Hur nitisk läkarkår'n än var därför;
En sådan reform kan den inte bota,
Och Svensken skulle i sitt sinne knota,
Om titeln ej i hvarje fras han hör.»

»Nog finns än mer i minnets protokoller;
På ämnen ha' vi aldrig någon brist,
Men Moster kanske tröttnat på mitt pjoller
Och därför »pratmaskinen» nu jag håller,
Se'n jag dock velat säga Moster sist:»

»Att Par Brikoll, det gamla, men dock unga,
Likt eken här, får ständigt nya skott;
Att glädjen der än har en talför tunga;
Att man ej der har konsten glömt att sjunga,
Och att jag nu försonat har mitt brott!»

Kring Mosters mun sig spred ett vänligt löje,
Då min berättelse till slutet nått:

»Min gosse, det har skänkt mig mycket nöje,
Hvad jag om gamla Sverige höra fått.»

»Att måttlighetens gräns du öfverskridit,
För denna gång jag dig förlåta vill;
Ej obehag du nu deraf har lidit,
Men kom ihog: gör ej så en gång till.»

»Ett litet ord i svenska språket finnes,
Ett gyllne ord, som lycka innebär,
Och som — om jag ej allt för illa minnes —
Till andra språk ööfversättligt är:»

»Det heter Lagom, men det Allt betyder,
Ty högsta vishet ligger dold deri;
Och den, som lefnadsglad dess maning lyder,
Skall ständigt känna lifvets harmoni!»

»Begrunda ordet! Lägg det på ditt minne
I sorg och glädje, både först och sist,
Då skall du blifva, efter Mosters sinne,
En menniska — en äkta Brikollist!»

Nu gaf hon mig en kyss — en lätt, på munnen —
Och knappt ett »tack» till svar jag hviska hann,
Förr än den sköna synen var försvunnen
Och i min varma bädd jag mig befann.

Bröderna, unga och gamla,
I afton från skilda håll
Till Mosters ära sig samla
I glänsande Par Brikoll.

De vilja gemensamt fira
Sin Mosters, sin Barbaras fest,
Och högt lyfter glädjen sin spira
Som sällskapets öfversteprest.

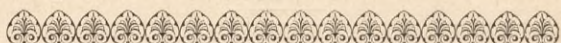
De välkända sångerna klinga
I kör som en jättelik röst,
Och genljuden återspringa
Ur brödernas vidgade bröst;

Och silfverbålen står färdig
Att famna en äkta brygd,
En brygd, som är moster värdig
Och värdig vår Mosters dygd.

Och när du har fyllt pokalen
Till brädden på gammalt vis,
Ett trefaldt hell genom salen
Till Barbaras lof och pris!

En mager visa.

Föredragen af skådespelaren W. Åbjörnson.

Om nu jag låter upp min mun
Och så en visa föredrager,
Förlåt mig, ty min röst är tunn
I samma mån, som jag är mager.

I denna proportion fins tröst
Och därför jag mig ej beklage:
Kanhända får jag Lunkans röst,
Om jag en gång får Lunkans mage!

Nej, — knota aldrig var mitt sätt,
Fastän det kanske kan så tyckas;
Jag lyckas ändå »maa ske» lätt
Och bra är alltid det, som lyckas!

Till verlden kom jag nätt och späd:
För storken var det ringa möda
Att föra mig till jorden ned,
Och aldrig var jag svår att föda.

På längden växte jag alltjemt,
Men ständigt var det klent med fett;
I skolan sade man på skämt,
»Att det var »skinn» om det skelettet!»

»Vid flottan vill jag honom ha»,
Sad' far en dag med uppsyn bister,
Men då sa' mor: »det blir ej bra,
Han passar inte bland flottister!»

Men mamma sa' en gång så här,
Då jag var barn och som en sticka:
»Han sceniskt anlagd är, den der!»
Och det slog in till punkt och pricka.

Aptit jag alltid haft för två,
Det kanske ej Ni kan förstå, Ni,
Och hvad jag bäst förstått mig på
Är sparris, ål och makaroni.

Lätt får jag både plats och rum;
I trångmål har jag varit sällan,
Ty det behöfs ej många tum,
För att jag kila skall emellan.

Jag tänker ock: på domens dag,
Då på entré jag står och väntar,
Att den, som slinker in — är jag,
När Petrus blott på porten gläntar!

W6 1886.

Å tjenstens vägnar.

Då jag äran har att sitta såsom præses
Just på ändan här vid tjenstemannabordet,
Är jag ock så djerf att be en stund om ordet,
Hvarvid det för säkerhetens skull nu läses.

För den skål Ni alla druckit till vår ära
Utur slipade och gnistrande kristaller,
Hvar och en af oss i glad förvåning faller,
Och ett skyldigt tack jag ber att få frambära.

Vintern vändt oss ryggen, hastigt har den flyktat,
Våren i kulissen väntar på repliken;
Af dess gröna mantel skönjes redan flicken,
Och — vårt arbetsår i gamla P. B. lyktat!

Kellberg, fet och frodig, vid matrikeln svettats,
Läskade sig stundom, fast just ej med vatten,
Såsom tjänsteman han varit jemt »i hatten»;
När han förestafvat har hans hufvud lättats.

Schlytern tyckt om pengar: när recipienten
Vederbörligen sitt namn i boken skrifvit,
Har vår vän ej länge honom anstånd gifvit:
»Pengar — eller ska' vi fram med instrumenten?»

Weylandt tyckt om ordning, liksom Lundberg äfven,
Och det länder säkert begge två till heder;
De ha bringat ordning i »de djupa leder»
Och som jägarn gått med bössan uti näfven.

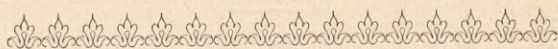
Sjöström vid vårt bord har säkert största värdet,
Ty han fyller glasen, när de blifva tomma.
Fastän »bödel», är han from ibland de fromma,
Är han dum, så är han — flui-dum, så är det.

Sjelf jag säger, att jag vill mitt bästa panta
På mitt ord till Eder, Brikollister alla,
Att om jag ibland har låtit daggen falla,
Var det endast qvällens dagg på glädjens planta.

Tiden blifvit ond, inom bekymrets galler
Spärras mången in och hålles omildt fången,
Ännu är dock ordet fritt, och fri är sången,
Fritt är ock vårt tack ur gnistrande kristaller!

P. B. 1886.

Till Wille på Ängen.

Ack kunde jag blott, som jag ville,
Och hade ett uns utaf snille,
Dertill blott ett qvintin af smak,
Så skulle jag knäppa på strängen
Och sjunga för Wille på Ängen
En sång under blånande tak;

Och kunde trumpet jag traktera,
Jag skulle för värden prestera
Fanfarer till öronens skräck!
På något ditåt kan jag bjuda,
Som icke så våldsamt lär ljuda:
Jag »blåser» ju också på — bläck.

Och Wille, snart nog skall du spörja,
Att jag ock kan tillverka smörja,
Fast inte så glansfull som din!
Ej meningen är att dig svärta,
Nej, blank som kristall ur mitt hjerta
Går gossarnes tack, liksom min!

Nu våren har öppnat butiken
Och bjuder från ängar och diken
Så gifmildt »*extrait de mille fleurs*»;
Den lukten och Wille tillhopa
Man har sina skäl att tillropa:
»På ängen du lefver, — *odeur*»!

På Ängen du sår — och du skördar,
Då tusende blommor du mördar
För att *qvintessencen* få fatt!
Nog grym kan väl tyckas den handen,
Men se'n, när de skickas kring landen,
Så få de igen sin — *rabatt*!

Du sminkad vill se hvarje tärna;
Din nästa du pudrar så gerna
Och unnar dess hår lite' fett.
Hvad kraft i din oxmärgpomada!
En burk kalokom kan ej skada
För den som sin nytänd har sett.

För dem, som med händerna sträfva,
Och hudlösa stundom få lefva,
Du gör en superb odaline!
Uppfriskande är din vinaigre,
Och världen bestämdt icke äger
En like till din aseptin.

Men tvålen, den är dock det bästa,
Den löser, men skall likväl fästa
Ditt namn uti gossarnes lag!
Dess upphofsman var just ett snille,
Ty två l det fins uti Wille;
Betecknande nog, tycker jag!

Det får jag helt öppet förklara,
 En stötande syn må det vara
 För dig, för hofleverantör'n,
 Att hvart du må blickarna vända,
 Så skådar du dagen i ända
 En grinande, stötande björn!

Den »sötaste lukt» för vår näsa
 Var den, då du bjöd oss att resa
 Hitut ibland blommor och grönt;
 En färd öfver glittrande sjöar
 Emellan små grönskaude öar,
 Det är dock förtjusande skönt!

Jag bjuder dig tack från oss alla,
 Vi hederspojke dig kalla,
 Om titel dig nu skall bestås.
 Stor tack ifrån gossarnes skara,
 Och vill du den evigt bevara,
 Så lägg den i din — amykos!

S. G. 1886.

Strömsborg.

Der Mälaren kläms mellan huggen granit
Och skyndar sig forsande fram,
Att hinna den må desto fortare dit,
Der trakten är fri ifrån människors split
Och luften befriad från dam,

Der sköt utur hvirflande vågen opp
En ö, lik en blomsterkorg;
Ett Mälarens barn, hvars fylliga kropp
Fick året om sitt svalkande dopp
Och nämndes i dopet: »Strömsborg».

Det hvilade länge på mammas arm,
Det lockiga Mälare-barn;
Och sof så stilla mot vågig barm,
Ej störd af stadens eviga larm,
Men så blef det stora karl'n!

Nu sofver den lugnt endast vintern lång,
Men vaknar igen hvarje vår,
Och då vill den höra musik och sång,
Vill lyssna till käggelklotens gång
Och ler när man ropar: »gutår».

Den gifvit på båten all poesi,
Materien värmar den för;
Ett visthus är den med mat uti,
Berusande är den som — schweitzeri:
Den blifvit — restauratör!

Som sådan den bjuder med vänlig mine
Om sommarn en svalkande vrå
Och — emot kontanter — på mat och vin,
Men gratis en panorama så fin,
Så vexlande rik, som få!

Man ser utåt Mälarens vattendrag
Så långt som friheten når;
Ser bergen minska för hvarje dag
Af dynamitens kraftiga tag
Tills Mälarn sin strandväg får.

Till Ridдарholmen man blickar se'n
Och ser en antiqvitét:
Den äldsta byggnad vi äga än,
En grånad, tvärsäker, gammal vän,
Som tiger med hvad den vet.

Ett nytt palats, som är stil uti,
Derefter möter ens syn;
Väl högre man sätte dess tryckeri,
Än spiran bredvid — hvad tycken I?
Som fäfang pekar mot skyn!

Till Ridдарhuset dernäst man ser
Och tänker hvad förr det var!
Nog fins der vapen, men makt ej mer,
Och om den stigit till marken ner,
Stå dygderna högt dock kvar!

Justitias boningar möta din blick;
Der syns allt så stilla och tyst.
Hon somnar väl inte från vågen hon fick,
Så att den kommer i dåligt skick
Och inte längre är juste?

Se slottet, som reser sin stolta qvadrat
Högt öfver pygméernas tak.
Det är dock ett hus, der det kan föras stat,
Och stängen derofvan, den står så kavat
Och bär på sin krona med smak!

Men hvad är för bråte af trähus och plank
Och ruckel på strand midt emot?
Jo, Helgeandsholmen, en fläck — en skavank
På »synderskan sköna» — som sprider sin stank
Och hvarför ej fins någon bot!

Se hellre dit bort, der pulsådern går,
Norrbro, — och Norrström med sin fors!
En skara af folk hela dagen der står;
Hvad gapar man på? Jo, på två ting i år:
Nya kajen och fängsten af — nors!

Till venster vår Kungliga Akademi,
Som mot friheten än rider spärr!
Det Keyserska huset vi skynda förbi,
Ty skulle det ramla, då krossades vi,
Men kanske det dröjer, — ty värr!

Om strömmen lockar med makt din håg
Och frestelsen blir för stor
Att dyka ned i dess friska våg,
Så finnas bad för väl tjugu tjög
I granngål'n der Köhler bor!

Nu har du skådat dig rundt omkring
Från Mälarens »blomsterkorg»;
Har nu i glaset du någonting,
Så låt det säga sitt enkla »kling»,
Och säg du »klang» för Strömsborg!

W. G. Vårfest 1886.

Till Finska studentsångkören »M. M.» vid festen
å Hasselbacken den 18 juni 1886.

När våren i grönskande sommar sig bytt
Är sångernas tid förgången,
Ty då hafva tiljornas sångfoglar flytt
Och då är det slut med »säsongen».
Man skyndar så gerna från stadens larm
Att hvila en stund på naturens arm;
Ej mera man känner sig fången,
Men fritt klappar hjertat i barm!

Så äfven i år drog man längtande hän
Öfver glittrande fjärdar att fara
Till sommarens bo ibland buskar och trän,
Att der uti stillhet få vara.
Då steg, liksom solen ur Östervåg,
Ett rykte, som kittlade fridfull håg;
Det sade: »från Finland en skara
Drager hitåt i härnads-tåg.»

Och ryktet, det talade sanning en gång,
Vi alla det nogsammt finne,
Ty skaran landsteg, beväpnad med sång
Och med ungdomsmod i sitt sinne.
En liten skara, så frisk och käck
Med öppna blickar förutan skräck,
Men med segervisshet derinne
Och med vapen förutan fläck!

Och skaran sig ordnar att hinna sitt mål:
Tenorer med glänsande lansar
Och basar med slagsvärd af klangfullt stål;
En hvar sina vapen ansar.
Nu slå de sitt stora, sitt djerfva slag;
De vilja ej veta af nederlag,
Och deras blir segerns kransar,
Och deras blir segerns dag!

Nu äro vi slagne, — det nekas ej kan,
Dess bättre dock blott — af häpnad;
Med storm de oss tagit, ty hvarje man
»Till tänderna» varit beväpnad;
Vi kapitulera, men det utan skam,
Då, sprungen ur samma moderstam
Och uti en Sångares skepnad,
Du, Finlands son, träder fram!

Du bjudit oss skatter af ädlaste slag;
Vi taga dem mot och dem gömma!
Du målat i toner med lifliga drag,
Och bilderna aldrig vi glömma!
Din konstlösa visa framför oss står:
En barfotad ungmö med guldgult hår,
Som älskar att sjunga och drömma
Och narrar ur ögat en tår!

Din bild af den nordiske sjödrottens död,
Med stormen, som döfvande brusar;
Och kämparnes fråga, som klagande ljud,
Då vinden svepningen krusar;
Den bilden du målat så lefvande, just
Som stode man borta på Norges kust
Och hörde hur stormvinden susar,
Och såge den vilda dust!

Den bild af det land, som du stolt kallar ditt
Och Runeberg — jätten — besjungit
I toner, som kring hela norden sig spridt
Och tusende hjertan betvungit;
Den bilden med glödande färger du gjöt,
Som om ur ditt ungdomsvarma sköt'
Den lefvande hade sprungit,
Då fram den i sången bröt!

Det tack för din sång, vi dig bringa i qväll,
Är den enklaste gengäld vi bjuda;
För Sången sjelf ett gemensamt »hell»
Nu i sommarqvällen må ljuda!
Ack, det är doek skönt att så här ibland
Få känna sitt hjerta ännu stå i brand
Och fritt låta känslorna sjuda
Med fyllda bägarn i hand!

Och nu uti sångar-brödernas namn
Ett tack för det du oss gästat;
Ett bräddadt mått och en öppen famn
Är allt hvarmed vi dig frestat!
Drick bågaren tom och fyll famnen full,
Begge delar för gammal vänskaps skull,
Som Sången i dag befästat
Med hjertats ädlaste gull!

Till amiralitetskammarrådet och kommandören
Per Olof Bäckström, stormästare
i Par Brikoll.

Dig, mästare gamle, jag egnar min sång,
Ur hjertat och känslorna sprungen;
Den bör dig ej trötta, ty den blir ej lång
Och borde måhända ej sjungits en gång,
Då redan du blifvit besjungen.
Men bör man ej lyssna till maningens bud
Och gifva de tigande tankarne ljud?
Jo, stundom dertill är man tvungen!

Och så är det nu på din födelsedag,
Då åttio år du lär fylla:
En längtan att sjunga dig till känner jag,
Om ock min förmåga helt visst är för svag
Att så, som jag ville, dig hylla.
Ett sommarens minne jag tälja dig vill,
Och om du en stund blott vill lyssna dertill,
Må se'n du i glömska det mylla!

* * *

Sent en sommarqväll förleden
Gick jag ut ifrån min stuga
På en aftonpromenad;
Utom att det hör till seden,
Plär som bot en vandring duga,
Då man ej sig känner glad.

Nu var sinnet tungt, dess värre,
Utaf tankar mångahanda
På det lif, som kring oss rörs:
Nålsting, större eller smärre,
Sig med smekningar ju blanda,
Och ett missljud stundom hörs;

Lumpenhet ibland förkunnar
Sina domslut, listigt vrängda;
Hedern slinter på sin fot;
Sqvallret öppnar tusen munnar,
Rörliga — och aldrig stängda;
Afund stirrar oss emot.

Slika dunster, gift-försatta,
Möta oss i hvardagslifvet,
Och de alstra bitterhet,
Skall man gråta eller skratta
Åt det, som oss här blef gifvet?
Ack, den vise det blott vet!

Så jag tänkte dit och dädan,
Medan jag i skogen nötte
På en dittills okänd väg;
Skulle återvända redan,
Då en syn mitt öga mötte
Och jag höll vid nästa steg:

Solen sjönk vid vestra randen,
Purpur på sin väg den bredde
Och förgylde träd och håll;
Vågen slumrat in vid stranden,
Allt var tyst och allt sig tedde
Som en Nordens sommarqväll.

I en trädgård invid vägen
Jag en åldring såg, som röjde,
Att han bar på många år;
Ibland blomsterplantor trägen
Han dock öfver dem sig böjde
Med sitt silfverhvita hår;

Plockade uti rabatten
Ogräs bort från sina kära,
Krattade ett tag ibland;
Läskade dem se'n med vatten,
Sågs ett snitt med knifven skära,
Och en växt vid stödet band.

Nu sitt dagsverk gubben slutar,
Sätter sig i ro på sätet
Invid päronträdet stam;
Ryggen deremot han lutar,
Hvilar sig ifrån arbetet,
Men han syns ej allvarsam.

Nej, kring munnen löjen spela,
Och hans drag af glädje lifvas;
Har han ledsamt, gubben? Nej!
Intet tyckes honom fela,
Moln på pannan icke trifvas,
Sinnets tynger honom ej.

Tvärtom gnolar han en visa
På en munter ton, som ljuder,
Medan qvällens sol går ner;
Visan gjord att glädjen prisa
Mig till stilla löje bjuder,
Och jag mins min sorg ej mer.

Han mitt sinne jennvigt skänkte,
Han mig tro på glädjen lärde
I sin sena aftonstund:
Han på ogräset ej tänkte,
Men med sina blommors värde
Kom han säkert underfund!

Se'n när ödet mot mig skickar
Något, som kan lynnet störa
Och kan väcka köld och harm,
Gubbens bild emot mig blickar,
Sången klingar i mitt öra,
Och jag blir snart glad och varm!

* * *

Du mästare gamle i P. B:s gård,
Der halfseklet redan du hunnit,
Dess jordmån, må den dig ej tyckas för hård,
Men skänk ännu länge dess blommor din vård
Och tro, att du vänner der funnit!
Med hjerta så rikt och med tanke så klar,
Ett föredöme för ungdomen var,
Tills lifvet en gång har förbrunnit!

Du mästare gamle, tag mot denna gård,
När solen i vester sig sänker!
Den glädje, du hyllar, dig vare beskärd
Och fröjde ditt sinne på mödosam färd,
Tills natten sin hvila dig skänker!
Hell ynglingasinne vid åttio år!
Hell gyllene hjerta och silfverne hår!
Hell dig för hvad ädelt du tänker!

Till Sjökapten R. W., när han blef förlofvad.

»Fria» vers i »bundén» form.

Jaså, det äntligen blef allvar af
Den maning, som på skämt du nog fått höra
Att innan gamla »Rulkan» gått i qvaf
På ungarlslifvets stormupprörda haf,
Du måtte tänka på hvad klokt folk göra:
Att »skutan» in i »äka hamnen» föra!
För det förstånd, du så i dagen lagt,
Jag bugar mig och önskar dig all lycka!
Nu skulle du måhända kunna tycka,
Att hvad jag sagt är re'n tillräckligt sagdt,
Se'n jag dertill med glaset fått dig trycka,
Men ännu må en stund du gifva akt!

Uppriktigt taladt, har jag mången gång
Tyckt synd om dig, då du på sjön om natten
Gått af och an på bryggan framför ratten
Och hållits vaken hela natten lång,
Och hvart du stirrat skådat bara vatten
Och hört blott vindars eller vågors sång;
Ty du har varit ensam stackars vän,
En ensam ungtkarl, som oroligt vankar!
Nu deremot, när du har vakt igen,
Har du en vänlig hamn för dina tankar,
Der de så fridfullt kunna kasta ankar.
Nu kan du, när du stirrar upp mot skyn,
Igenom mörkret se en herrlig syn:
En dubbelstjerna, som emot dig blickar
Och liksom leende emot dig nickar;
Nu kan du höra genom vågens brus
En vänlig röst, som dig en helsning skickar,
Och så blir mörka natten klar och ljus!
Så är det, när man blifvit har förlofvad,
Då blir man ock på många sätt begåfvad!

Jaså, du ändtligen har blifvit fast;
Det var en egen Havre-skörd den gången!
Och det är en besynnerlig kontrast
Att den som friar, sjelf kan blifva fången!

Rätt märkligt är det också att en gäst
Kan bli förtrollad — så som du det visar,
Och likaså att man ditt värde prisar,
Du, som värderar så en annans last!
Ja, du som fästat dig vid mången boj,
Nu fäster dig med ringens gyllne boja,
Och du, som mest har haft ditt hem i koj,
Nu skaffar dig ett hjerta och en koja!

Så sätt din kurs mot Lyekans fagra strand
Och styr din farkost dit med stadig hand!
Om lifvets stormar någon gång dig hota
Och vreda vågor tvinga dig till strid,
Då vare hon, som står dig närmst invid,
Den milda olja, som kan brottsjön mota
Och lägga den, så underbart, till fota
Och kalla fram ånyo lugn och frid!

Nu lycka till! Vi unna dig den lotten,
Och grund på styrbords sida du ju har!
Nu pejle glasen muntert en och hvar
Och skam i den, som icke kan nå botten!

Calle Vetterlind.

En Göteborgshistoria.

I Göteborg vid Göta elf
Är nu i uppror hvarje sinne,
Ty f—n är lös just när han sjelf
Uti ett hus har stängt sig inne.

Han heter Calle Vetterlind;
Hos honom mordmani sig tänder;
I Majorna ifrån en vind
En storm han ut kring staden sänder.

Han har byggt upp en barikad
Af alla sorters gamla bråten
Och trotsar derifrån en — stad,
Ty ingen der kan komma åt'en.

Med vapen är han väl försedd,
Amunition ej heller tryter
Och den, som ej sig visar rädd,
Får tvärt ett skott, så blodet flyter.

Det tyckes inte vara lätt
Att kunna detta odjur fånga;
Man har försökt på många sätt,
Men näsorna bli alltid långa.

Först sökte man »slå sig i slang»
Med honom för att kunna knipa'n,
Men detta endast honom tvang
Att gå en stund bak' skorstens-pipan.

Så sökte man, liksom med bin,
Att röka ut'en medelst svafvel;
Men kuggade: — den sluge hin
Då stälde fönstren på vid gafvel.

Af Brunius en elektrisk stång
Åt honom skulle öfverräckas,
Och om han grep den fatt, rak lång
Han skulle strax till marken sträckas;

Men denna blixtrande idé
Man måste genast öfvergifva,
Ty efter sådan pers kanske
Han skulle mera lifvad blifva.

Så skulle han nu törstas ut,
Det måtte väl gå bra för katten;
Och därför det bestäms till slut
Med ångkraft sända honom vatten.

Man föreslagit vapenmakt,
Soldater, klädda uti pansar;
Men man får ta sig väl i akt,
Ty kulan snart om örat dansar.

Herr Vetterlind med gladt humör
Från fönstret ut kring nejden kikar,
Ett stenregn honom icke stör,
För fönstren då han bräden spikar.

Herr Vetterlind med skälmskt behag
Går lugn och på sin pipa blossar
Och ropar: »slutadt för idag
Med förevisningen, små gossar!»

I Carols tid af gossar blå
En emot tio, — så var sättet;
Nu tusen emot en ej rå,
Fast denne ende är från vettet!

Ja, Vetterlind vill ej sig ge,
Och tapper är han öfver mätta,
Dit får väl sändas vår armé
Och likaså vår hela flotta!

Som tjensteman.

Tjenstemän i P. B:s arbetsgrader!
Ljufligt fluidum vår milde fader
Åter våra strupar skänka skall.
Tacksamhetens offer man oss bringar,
Oss den gäller, skålen, som förklingar,
Nu, som gengäld, den af oss betingar
Tack uti en glänsande kristall!

Hvad vi inom P. B. kunnat verka
Är så smått, att man det knappt kan märka,
Men vi sökt att fylla jemt vår pligt.
Skall man någon särskild bland oss hylla,
Må man då vår Sjöströms namn förgylla,
Han har haft en dyrbar pligt: att fylla,
Och den pligten är af högsta vigt!

Det förstås, att äfven ordningsmännen,
Weylandt först, och Lundberg, som I känna,
Nytta gjort vid hvarje reception.
Ordningssinne bott i svarta hattar,
Men den tanken man ej riktigt fattar:
Samla fattigmedel uti — trattar;
Det är dock en underlig fason!

Schlytern saknar hjertats ädla strängar,
Han har blott en känsla, — den för pengar,
Blott en tanke, — på det lumpna guld.
När han kommer med sin lilla låda,
Råkar mången plånbok uti våda,
Ty kontanter endast vill han skåda:
Krita ger han ej — och tål ej skuld!

Kellberg stretat har såsom notarie,
Utom när han använt sin vikarie
Och det regel är, om rätt jag mins!
Wahlbergs verk kan mången inte ana:
Tyst han ordnar glädjens rännarbana,
Endast när han svängt sin hvita fana
Gifver han tillkänna, att han fins.

Och jag sjelf har fått magister vara
Uti P. B:s skola, der en skara
»Första grunderna» sig lära fått.
Deras kunskap, plantad in med riset,
Torde dock ej kunna vinna priset,
Och i detta ligger just beviset
På magisterns klena kunskapsmått!

Snart är skolan stängd, friheten väntar;
Våren på naturens portar gläntar,
Klar att visa oss sin fågring all!
Dessförinnan dock en stund vi dröja
I förtroligt lag och oss förnöja
Med att för vårt gamla P. B. höja
Och i botten tömma »en kristall».

1887.

Vårluft.

Nu grönskar det åter i Nordanland
Och borta är snö och is;
Nu sqvalpar vågen ånyo mot strand,
Dit jagad af munter bris;
Nu vaknar ur vintersömnens lång
Af växter en blomstrande här,
Och skogen sjunger i kör sin sång,
Att vår ånyo det är!

Hvem längtar ej då till naturen ut?
Den sträcker sin famn oss emot
Och ropar med tusende röster sitt: njut,
Njut frihet, — den gifver dig bot!
Den boja, som staden dig ständigt består
Och hvilken du steltnar uti,
Slå sönder den bojan, ty nu är det vår,
Och nu skall du känna dig fri!

Du, som i din åsigt så trångbröstad lät,
Här botas nog svagheten din.
Spänn bröstkorgen ut, vidga lungornas nät
Och låt vårluften fritt spela in!
Se'n skall du förnimma en känsla, så varm,
Som genomströmmar ditt bröst,
En känsla af frihet skall häfva din barm,
Och frisk skall den ljuda, din röst!

Du gnidare, du, som jemt visar dig snål
Och finner en gifmild befängd;
Du, som sätter värde på klämmarn af stål,
Ty den håller plånboken stängd;
Gå ut i naturen, och snart nog du ser,
Att den ingen »klämmare» har,
Men att, fast den frikostigt delar och ger,
Den ändå tillräckligt har kvar!

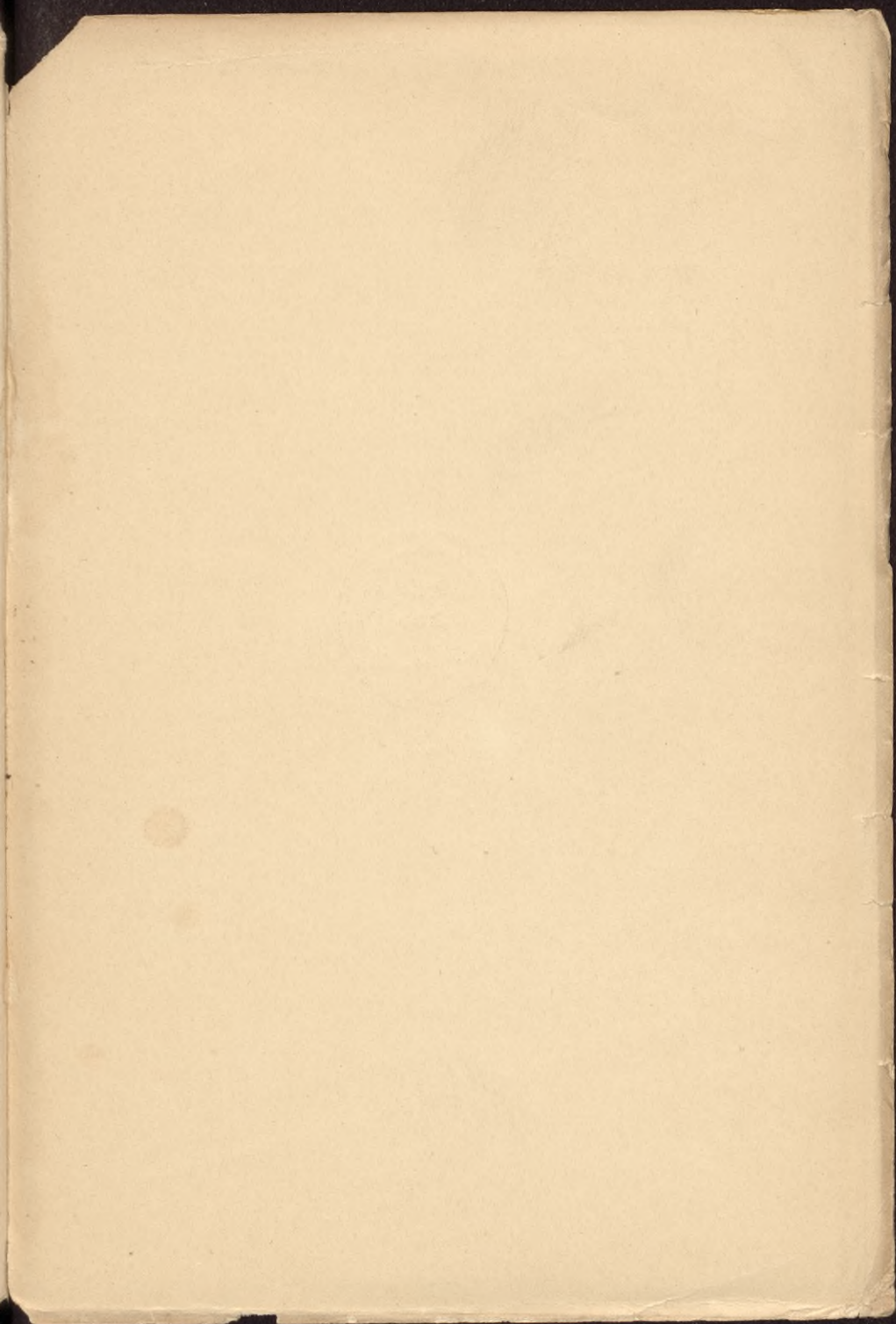
Du högdragne narr, som dig känner tillfreds
I smickrets och fäfängans sken,
Men, ängslig att mista förgyllningen, räds
För samqväm med någon »gemen»;
Säg, har du ej märkt huru solen gaf
Åt ringaste väsen, som fanns,
Det värme och ljus, det berodde utaf,
Och likväl ej mistat sin glans?

Ja menniska, du, som dig tycker så klok
Och fullärd för länge se'n,
Studera naturens nu uppslagna bok,
Du mycket kan lära ur den!
Främst, lär dig den vänskap, naturen består
För evigt åt jordlifvets gäst,
Och hälsa med glädje den strålande vår,
Som bjuder dig nu till sin fest!

W.G. våren 1887.

UNIVERSITÄTSBIBLIOTHEK
UMIA

1,50

